

ΛΟΓΚ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἔδως Πατησίων ἀριθ. 9. Συδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ- εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, ονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου Ὁρέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετὰφρασις Π. Ι. Φέρμπον,(συνέχ.) — Fortuné du Boisgobey: ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κου ΛΕΚΟΚ, μετὰφρασις Χαρ. Καλαϊσάκη,(συνέχ.) Οὐέλκη Κόλλιερ: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετὰφρ. Ν. Σπαρδοῦ, (συνέχ.)

ΕΤΗΣΙΑ ΕΥΝΑΡΟΜΗ προσηλωτικῆς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαι 8,50 ἔν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρ- τις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ὀλίγοι καθυ- περοῦντες εἰσέτι τὴν ἀπὸ 1ης παρ. εμβρίου λήξασαν συδρομὴν των ἢ ποστέιλωσιν αὐτὴν.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Ἀφ' ὅτου ὁ Γεώργιος ἦλθεν εἰς Νεβίλ- λην τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου του ἐγένετο πωχρον καὶ ἰσχνόν. Παρατηρήσας τοῦτο Καρβαγὰν καὶ βλέπων τὸν υἱὸν του βα- ρίζοντα καὶ σύροντα σχεδὸν τοὺς πόδας του, ἠρώτησεν ἑαυτὸν, ἐὰν ἀληθῶς ἦτο εὐχαρις καὶ ρωμαλέος ἐκεῖνος νέος ὁ πρὸ τινων ἡμερῶν ἀφικόμενος ἐκ τῆς ξέ- νης εἰς τὴν πατρίδα.

Ὅτε ἦλθε πλησίον ὁ Γεώργιος δὲν ἠ- δυνήθη νὰ καταστείλῃ σκίρτημα βίαιον ἰδῶν ἀπέναντι αὐτοῦ τὸν πατέρα. Καὶ προσεπάθησε μὲν νὰ φανῆ ἡρεμος καὶ ἀ- τάραχος ἀλλ' οἱ συσταλέντες χαρακτῆρες τοῦ προσώπου του δὲν ἠδυνήθησαν νὰ διασταλῶσι καὶ τὸ πρόσωπόν του ἐφάνη καὶ ἔμφροντι.

— Ἐρχεσαι ἀπὸ τὸ πανηγύρι; ἠρώτη- σεν ὁ Καρβαγὰν ἐξετάζων τὸν υἱὸν του μετὰ προσοχῆς.

— Μάλιστα, πατέρα μου, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος ὡς ἐὰν εἶχεν ἰδῆ ὄνειρον.

— Καὶ πεινᾷς;
— Ἀκοῦτ' ἐκεῖ!

Ἐν ᾧ ἔτρωγον, ὁ Καρβαγὰν διανοεῖτο: Οὐδὲ κὰν ἐνόησεν ὅτι σήμερον εἶνε ἡ πα- νηγύρις τῆς πόλεως. Χωρὶς ἄλλο θὰ ἐ- πῆγε καὶ σήμερα κατὰ τὸν πύργον Κλαι- ρεφόν τὰ ἐσκονισμένα ὑποδήματά του φω- νάζουν ὅτι ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ Μέγα Πηλω- ρυχεῖον. Τί τάχα σχεδιάζῃ μὲ τὸν νοῦν του; Ἐμέ, τὸ βλέπω φανερά, μὲ φυλά- γεται, καὶ δυσπιστεῖ. Ὅσακις τὸν ἐρω- τήσω μίαν λέξιν δὲν μου λέγει τιποτεχωρὶς

νὰ εἰνεψεύματα. Ἀποφεύγει καὶ νὰ με κυτ- τᾶξῃ· τόσον φοβεῖται μήπως ἀπὸ τὴν μα- τριάν του καταλάβωτὶ ἔχειεις τόνουον του.

Πράγματι ὁ Γεώργιος καθήμενος ἐν τῇ ἄλλῃ ἄκρᾳ τῆς τραπέζης ἔτρωγεν ἀφηρη- μένος καὶ ἔχων οὕτως εἰπεῖν τὴν ρίνα ἐν τῷ πινακίῳ. Ἀποφασίσας νὰ ἀποδημήσῃ πάλιν δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑπερικήσῃ τὴν ἐ- πιθυμίαν του νὰ διατρέξῃ ἄπαξ ἔτι τὸν λόφον Κλαιρεφόν. Εὐθὺς ὡς εἶχεν ἰδῆ τὸν πατέρα του ἐξεληθόντα ἵνα μεταβῇ εἰς τὸ δημαρχεῖον ἐξῆλθε καὶ αὐτὸς καὶ διὰ τῆς ἀτραποῦ τῆς διερχομένης διὰ τοῦ Μεγά- λου Πηλωρυχειοῦ, ἀνῆλθεν εἰς τὸν λόφον.

Δὲν ἠθέλησε δὲ ὡς καὶ κατὰ τὰς ἄλ- λας ἡμέρας, νὰ κρυφθῇ ἐν τοῖς πέριξ τοῦ κήπου φοβούμενος μήπως τὸν συναντή- σωσι. Διότι κατελαμβάνετο ὑπὸ δυσπνοίας ἀναλογιζόμενος ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ συν- αντήσῃ καὶ δευτέραν φοράν τὴν Ἀντω- νίαν. Καὶ μὲ τί πρόσωπον νὰ τὴν ἰδῃ; Καὶ ὅποιαν γνώμην θὰ εἶχε περὶ αὐτοῦ ἡ νεῆνις ἐὰν τὸν καταλάμβανεν ἔξω τοῦ πύργου περιπλανώμενον;

Ἐσκέφθη ὅτι ἡ νεῆνις ἔμελλε πάντως νὰ πορευθῇ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὅθεν ἀπὸ τῆς ἐνάτης ὥρας ὁ Γεώργιος ἦλθεν εἰς τὴν μικρὰν ἐκκλησίαν τοῦ χωρίου. Καθήμενος ἐν τινι θρανίῳ ἐν τῇ σκιᾷ δὲν θὰ ἦτο εὐ- κολον νὰ ἀναγνωρισθῇ. Παρέμεινε λοιπὸν μετ' ὑπομονῆς ἄκρας παρατηρῶν τὰ κο- σμήματα τῆς ἐκκλησίας, καὶ πανταχοῦ ἀνακαλύπτων ἴχνη καὶ δαίγματα τῆς εὐ- σεβοῦς γενναιοδωρίας τοῦ οἴκου Κλαιρε- φόν. Ἐπὶ πλακὸς λευκοῦ μαρμάρου ἐπι- γραφῇ χρυσοῖς γράμμασι κεχαρχυμένη προσείλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ Γεωργίου. Προσελθὼν ἀνέγνω:

«Εἶη τὸ ὄνομα κυρίου εὐλογημένον, τοῦ σώσαντος τὴν πεφλημένην μαι κόρην! 1872.

Ὁνόμιος Κλαιρεφόν»

Τὴν ἀναθηματικὴν ταύτην ἐπιγραφὴν εἶχεν ἀναθέσῃ ὁ μαρκήσιος ἐπὶ τῇ ἀναρ- ρώσει τῆς Ἀντωνίας ἐκ νόσου δεινῆς.

Καὶ ἐν τῷ μυστηριῶδει σκότει τῆς ἐκ- κλησίας ἡ διάνοια τοῦ Γεωργίου ἐμετεω- ρίσθη, καὶ καταληφθεὶς ὑπὸ παρακρού- σεως ἐνόμισεν ὅτι μεταφέρετο εἰς τὸν

πύργον ὑπὸ δυνάμει παραλυσίας τὴν βούλησιν του. Εἰσελθὼν κατηθύνθη εἰς τὸν θάλαμον τῆς Ἀντωνίας καὶ εἶδε τὴν νεάνίδα κλινήρη, ὠχρὰν κατασκληκυῖαν, ἐτοιμοθάνατον.

Καὶ ἦτο αὐτὴ αὕτη, ἐν μικρᾷ ἡλικίᾳ ἀλλὰ θελκτικωτάτη. Γέρον τις, ὃν ὁ Γεώρ- γιος δὲν ἠδυνήθη μὲν νὰ ἀναγνωρίσῃ, ἀλλ' εἶκασεν ὅτι θὰ ἦτο ὁ μαρκήσιος, ἐκάθητο παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς ἀσθενοῦς κό- ρης. Δάκρυα ἀβρὰ κατέρρεον ἀπὸ τῶν ὀ- φθαλμῶν του ἐνᾷ ἔθλιβε διὰ τῶν ἀκμαίων χειρῶν του χεῖρα λεπτὴν ἰσχνὴν καὶ λευ- κοτάτην. Τὰ χεῖλη του ἀνεκινήθησαν ὡς ἐὰν προσήχητο, ὁ δὲ Γεώργιος ἐνόησεν ὅτι ὁ γηραιὸς πατὴρ ἐδέετο τοῦ ὑψίστου νὰ σώσῃ τὸ τέκνον του!

Καὶ ὡς ἐὰν ἡ θεία δύναμις ἐξεδηλώθη, παραχρῆμα τὸ πρόσωπον τῆς Ἀντωνίας ἔλαβε χρῶμα, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἦνοι- ξαν ζωηροὶ καὶ λάμποντες. Ἀἴφνης μετε- μορφώθη, ὁ δὲ νέος δὲν ἔβλεπε πλέον ἐνώ- πιόν του τὴν μικρὰν ἀσθενή, ἀλλὰ τὴν εὐμορφον νεάνίδα ἣν εἶχε συναντήσῃ καθ' ὁδόν, ἣν ἐλάτρευεν ἄμα καὶ ἀπεστρέφετο, καὶ ὑπὲρ ἧς ἀσμένως ἦτο ἐτοιμος νὰ θυ- σιάσῃ καὶ τὴν ζωὴν του.

Προσεπάθησε νὰ ἀποσεισῇ τὴν ὀπτασίαν ταύτην καὶ νὰ γίνῃ κύριος ἑαυτοῦ. Ἐβίασε τοὺς ὀφθαλμοὺς του νὰ προσηλωθῶσιν ἐπὶ πραγματικοῦ τινος ἀντικειμένου, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του προσηλωθήσαν αὐτῆς ἐπὶ τῆς λευκῆς πλακός, καὶ ἐπανέλαβε τὴν ἐπ' αὐτῆς ἐπιγραφὴν ὡς δοξολογῶν τὸν Ὑψίστον τὸν σώσαντα τὴν Ἀντωνίαν.

Ἀρά γε ὁ θάνατος ἀπεσοβήθη ἀπὸ τῆς νεάνιδος ἵνα ὁ Γεώργιος τὴν ἰδῇ καὶ τὴν ἀγαπήσῃ; Ἀλλὰ ἐὰν αὐτὸς ἐπέπρωτο νὰ τὴν ἀγαπήσῃ τότε λοιπὸν διατὶ ἐπέπρωτο ἐκεῖνη νὰ τὸν μισήσῃ;

Ἠγέρθη καὶ βῆματι βραδεῖ ἦλθεν εἰς τὰ θρανία τὰ ἀπέναντι τῆς Ἁγίας Τρα- πέζης. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τοῦ πρώτου θρα- νίου παρετήρησε προσευκτήριον ἐκ ξύλου μέλανος μετὰ προσκεφαλαίου ἐκ βελούδου κυανοῦ. Βέβαιος δὲ ὢν ὅτι τοῦτο ἦτο τῆς Ἀντωνίας ἐπλησίασε καὶ γονυπετήσας ἐκεῖ ἔνθα ἔκλινε τὰ γόνατα καὶ ἡ Ἀντωνία καὶ ἰδὼν ὅτι τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ προσευ-

κτηρίου ἀπέληγεν εἰς θήκην, ἀνήγειρε τὸ κάλυμμα καὶ εἶδεν ἐν τῇ θήκῃ βιβλιάριον τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀκολουθίας καὶ βαλάντιον ἐν ᾧ ἡ νεανίς περιερχομένη εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐδέχετο τὴν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν συνδρομὴν τῶν ἐκκλησιαζόντων.

Ἐλαβε τὸ ἱερὸν βιβλιάριον διὰ τῶν τρεμόνων δακτύλων του. Ἦτο δὲ μικρὸν ἐκ λευκοῦ μαροκίνου δέρματος καὶ μετὰ ἀργυρᾶς πόρπης, παρθενικὸν καὶ ἄσπilon ὡς ἡ ψυχὴ τῆς Ἀντωνίας. Ἐλπίζων δὲ ὅτι θὰ εὕρῃ ἐν τῷ βιβλιαρίῳ ἔχνος τι τῶν διαλογισμῶν τῆς νεανίδος, ἐφυλλολόγησεν αὐτό, ἀλλ' οὐδὲν ἄλλο εὗρεν ἢ εἰκόνας τινάς. Ὑπὸ τὴν εἰκόνα τῆς Ἀγίας Ἀντωνίας ἦτο χειρογράφος ἀνάθεσις ἔχουσα οὕτω :

Τῇ προσφιλεῖ μοι ἀδελφῇ

Ῥοβέρτος Κλαϊρεφόν

Ἰδὼν τὰς τρυφερὰς καὶ ἀφελεῖς ταύτας ἀναμνήσεις, μετεμελήθη διὰ τὴν ἄκκιρον αὐτοῦ περιεργίαν, καὶ αἰσθανόμενος ὅτι διέπραξε μυστράν βεβήλωσαν, ἔκλεισε τὸ βιβλιάριον καὶ στηρίζας τὸ μέτωπόν του ἐπὶ τοῦ ἀφῶνου τούτου ἐξ ἀπορρητῶν, τῶν τε ἀποτυχῶν καὶ τῶν ἐλπίδων τῆς νεανίδος προσνηχῆθη.

Κατὰ μικρὸν ἡ γαλήνη ἐπανῆλθεν εἰς τὴν καρδίαν του καὶ ἠσθάνθη ἑαυτὸν μάλλον κύριον ἑαυτοῦ προθυμότερον εἰς τὸ εὐεργετεῖν. Ἠγέρθη καὶ ἀφ' οὗ εἰσήγαγε τὸν ὀβολόν του εἰς τὸ βαλάντιον, δι' οὗ ἡ κόρη Κλαϊρεφόν ἐμελλεν ἀναμφιβόλως τὴν ἡμέραν ἐκείνην νὰ συλλέξῃ τὴν ἐλεημοσύνην τῶν πιστῶν, ἔκλεισε πάλιν τὸ προσευκτῆριον καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἐν τῇ σκοτεινῇ γωνίᾳ τῆς ἐκκλησίας θέσιν του.

Ὁ κώδων τῆς ἐκκλησίας ἤδη ἐσήμαιναν, ὁ νεωκόρος ἐφάνη ἀνάπτων τὰ κηρία καὶ ὁ σκοτεινὸς ναὸς ἐφωτίσθη ὑπὸ φώτων κινουμένων. Βαρέα βήματα ἠκούσθησαν συρόμενα ἐπὶ τῶν πλακῶν, ἔδραι μετακινούμεναι ἐκρότησαν καὶ ὁ κρότος ἀντήχησεν ἐν τῷ θόλῳ τῆς ἐκκλησίας καὶ κατὰ μικρὸν προσῆλθον οἱ πιστοί.

Τὴν στιγμήν δὲ καθ' ἣν εἰσήρχετο ὁ ἱερεὺς εἰς τὸ ἱερὸν, ὁ Γεώργιος ἀνεσκίρτησεν ἀκούσας τὸν ἀνεπαίσθητον θόρυβον βήματος ἐλαφροῦ μόλις ἀπτομένου τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους. Στρέψας τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν πρόναον ἠσθάνθη πιεζομένην τὴν καρδίαν του, ἰδὼν αἰφνης εἰσερχομένην τὴν Ἀντωνίαν μετὰ τῆς θείας Ἰσαβέλλας καὶ συνοδευομένην ὑπὸ νέου τινὸς ὑψηλοῦ, στρατιωτικᾶ ἐνδεδυμένου, ὃν ἐκ τῆς ταραχῆς καὶ συγκινήσεως ἦν ἠσθάνθη ἀνεγνώρισεν ὡς τὸν Ἰλαρχον Κροϊμενίλ. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσκοτίσθησαν, τὰ ὦτά του ἐβόμβουν, τῷ ἐφάνη ὅτι ἡ ἐκκλησία ἐσειετο ἐκ θεμελίων, ἀλλὰ καταβαλὼν πᾶσαν προσπάθειαν συνῆλθε καὶ πάλιν εἶδε καὶ ἤκουσε.

Ὁ ἱερεὺς ἵστατο πρὸ τῆς Ἀγίας Τραπέζης καὶ ὁ ψίθυρος τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἀπαγγελλομένων εὐχῶν ἠκούετο καθαρὰ ἐν τῇ σιωπῇ. Αἱ δύο γυναῖκες καὶ ὁ συνοδῶν αὐτὰς ἦσαν ἀναμεμιγμένοι ἐν τῷ πλήθει τῶν ἐκκλησιαζόντων. Ὁ νέος ἡ-

γέρθη καὶ στηριζόμενος ἐπὶ τινος στύλου ἀνεζήτησε τὴν Ἀντωνίαν. Εἶδε δὲ αὐτὴν μακρόθεν, κεκλιμένην ἔχουσαν τὴν κεφαλὴν ἐν κατανώξει ἐν μέσῳ τῆς θείας καὶ τοῦ μνηστῆρός της. Εἰς τοῦτο λοιπὸν κατέληξε τὸ ποθεινότατον ὄνειρον τοῦ Γεωργίου, τουτέστι νὰ ἴδῃ τὴν κόρην Κλαϊρεφόν ἵσταμένην παρὰ τὸ πλευρόν τοῦ ἀνδρός, ὃν ὑπεδείκνυον ὡς μέλλοντα σύζυγόν της. Πᾶσαι λοιπὸν αἱ ταραχαί, πᾶσαι αἱ τέχναι, πᾶσαι αἱ ἐλπίδες, πάντες οἱ φόβοι, ἐνὶ λόγῳ πλὴθ' ὅσα αὐτὸς ἠσθάνθη μετὰ τοσούτου πάθους, αὐτὸν καὶ μόνον αὐτὸν ἐτάραξαν· ἐκείνη δὲ ἡ ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτοῦ ἀείποτε παρούσα, οὐδὲν ἐκ πάντων τούτων εἶχεν ὑπόπτεισιν. Πραεῖα καὶ ἀπαθῆς ἐξηκολούθει τὸν βίον της οὐδὲν ὑποπεύουσα περὶ τῶν καταγιγῶν ὡς αὐτὴ εἶχεν ἐξεγείρη.

Ἠρώτησεν ὁ Γεώργιος ἑαυτὸν μετὰ πικρίας τί ἔκαμνεν ἐκεῖ. Βέβαιος δὲ ὢν περὶ τοῦ ἀνυπάρκτου τῶν φροῦδων ἐλπίδων του, ἀνέλαβε τὴν προτέραν αὐτοῦ δραστηριότητα. Ἠγέρθη ἐξῆλθε τοῦ ναοῦ οὐδὲ κἂν στρέψας τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀναλαμβάνων τὴν ὁδὸν δι' ἣς εἶχεν ἔλθῃ, ἐπκνήθη εἰς τὴν πόλιν. Ἐκ τοῦ αἰσίου δὲ τούτου περιπάτου ἐπανερχόμενος συνήνητησεν, ὡς εἶδομεν τὸν πατέρα του.

Καθήμενοι ἀντικρὺ ἀλλήλων ὁ πατὴρ καὶ ὁ υἱός, ἐξηκολούθουν τὸ σιωπηλὸν αὐτῶν γεῦμα. Ἐξῶ δὲ ὑπὸ τὸ παράθυρον διήρχοντο καθ' ὁμίλους οἱ πανηγυρισταί, ἄσματα δὲ φαιδρὰ καὶ κραυγαὶ εὐθυμίας ἠκούοντο μακρόθεν. Ὅλη ἡ πόλις ἦτο ἐν εὐθυμίᾳ καὶ ἕκαστος παρεσκευάζετο νὰ πῆν νὰ γελάσῃ καὶ νὰ χορεύσῃ.

Μόνον ἐν τῷ πύργῳ Κλαϊρεφόν καὶ ἐν τῇ μικρᾷ οἰκίᾳ τῇ κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀγορᾶς ἐπεκράτει ταραχὴ καὶ θλίψις. Νικηταὶ καὶ ἠττημένοι ἐφαίνοντο ἐξ ἴσου ἐμφρόντιδες καὶ ἀσχάλλοντες, ὁ μὲν μαρκήσιος διότι ὁ μνηστῆρ τῆς Ἀντωνίας ἦλθεν ἵνα διατρίψῃ ὀλίγας τινὰς ἡμέρας ἐν τῷ πύργῳ, ὁ δὲ Καρβαγὰν διότι ἔβλεπεν ἐνώπιόν του σκυθρωπὸν καὶ τεταραγμένον τὸν υἱόν, ὃν ἠλπίζεν ὅτι ἤθελε συνδέσῃ πρὸς ἑαυτὸν διὰ δεσμῶν εὐδαιμονίας ἡσύχου καὶ ἀμερίμου.

Ἄμα τῇ ἡμέρᾳ οἱ κάτοικοι τοῦ πύργου Κλαϊρεφόν ἀφυπνίσθησαν ὑπὸ τῶν νενομισμένων ἐκπυροσκοπήσεων τῶν ἀναγγελλουσῶν τὴν ἔναρξιν τῆς ἐορτῆς. Ἐπὶ τῆς προσόψεως τοῦ πύργου ἦτο ἀνοικτὸν παράθυρον καὶ ἀπ' αὐτοῦ προέβαλεν ἡ Ἀντωνία φοροῦσα λευκὴν πρωϊνὴν ἐσθῆτα. Ἐστήριξε δὲ τοὺς ἀγκῶνάς της ἐπὶ τοῦ παραθύρου σοβαρὰ καὶ σύννομος. Τὸ ὑπώχρον αὐτῆς πρόσωπον καὶ οἱ ἐρυθροὶ ὀφθαλμοὶ ἐμαρτύρουν ὅτι εἶχεν ἀγρυπνήσῃ κατατρυχομένη ὑπὸ δεινῶν φροντίδων, αἵτινες οὐδὲ μετὰ τὴν ἀνατολὴν τῆς ἡμέρας κατέλιπον αὐτὴν· διότι ἡ νεανίς ἵστατο ἀκίνητος καὶ ἀδιάφορος πρὸς τὰ θέλητρα τῆς λαμπρᾶς ἐκείνης θερινῆς πρωΐας.

Ἡ Ἀντωνία ἐσκέπτετο. Ῥυτίς βραθεῖα κατέσκαπτε τὸ θελκτικὸν μέτωπόν της, καὶ τὸ εἰς τὸ κενὸν προσηλωμένον βλέμ-

μα της εἶχε τὴν ἀτονίαν τὴν ἐκ τῆς βοῆς τῶν δακρῶν. Ἡ θύρα τοῦ δωματίου της ἀνοιχθεῖσα ἀπέσπασεν αὐτὴν ἀπὸ τῶν θλιβερῶν σκέψεων της. Ὅτε δὲ ἐστράφη καὶ εἶδεν εἰσερχομένην τὴν θεῖαν Ἰσαβέλλα, τὸ περίλυπον αὐτῆς πρόσωπον ἔλαμψεν ὑπὸ ἐλαφροῦ μειδιάματος.

Ἡ θεία Ἰσαβέλλα ἐνδεδυμένη καιτανίτην ἐκ κρετονεῖου μεγαλοκλάδου, ἔχουσα τὴν ψαρὰν κόμην της φρυγανώδη, καὶ ἐρυθρὰ ὡς ἀστακός, καίτοι τὸ πρόσωπόν της ἦτο ἐπεστρωμένον δι' ἀφθονωτάτης παιπάλης ἐξ ἀμύλου, ὡς διὰ μαρμαροκονίας, εἰσῆλθε μυστηριωδῶς πρὸς καὶ λαβοῦσα δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τὴν κεφαλὴν τῆς ἀνεψιάς της, ἐπέθηκεν ἐπὶ τῶν παρειῶν αὐτῆς διπλοῦν φίλημα ἡχηρότατον. Ἐπειτα δὲ στηριχθεῖσα ἐπὶ τῆς ἐστίας ἐν στάσει ἀρρενωπῆ, εἶπεν :

— Ἦκουσα τὸ παράθυρόν σου ὅπου ἤνοιξε καὶ ἦλθα νὰ ἰδῶ ... τὴν νύκτα μου μὴδὲ ὁ ἐχθρὸς μου, Ἀντωνίτσα μου. . . Εἶχα ἓνα βάρος, μίαν στενοχωρίαν! . . . Δὲν εἰζεύρω, ἂν πιστεῖς τὰ ὄνειράτα. . . Ἐγὼ ὅμως τὰ πιστεύω. . . Ἡ μακαρίτισσα ἡ μητέρα μου τα ἐξηγοῦσε, μὰ δὲν εἰζεύρεις μὴ πόσην ἐπιτυχίαν, καὶ πάντοτε ἀλήθευαν. . . Εἶδα λοιπὸν ἀπόψε 'ς τὸν ὕπνον μου πετεινὸν κόκκινον. . . Καὶ ἔξερεις, εἶνε κακὸν σημεῖον, σημαίνει θάνατον, καὶ μάλιστα γρήγορον, τὸ κόκκινον σημαίνει γρήγορο. . . Εἶδα λοιπὸν 'ς τὸν ὕπνον μου κόκκινον πετεινόν, μὰ πετεινὸν μέγαν καὶ ὁμοιάζε τὸν Καρβαγὰν τὸν ἀγριάνθρωπον! μὰ τί ὁμοιότης! Ἐκτυποῦσε μάλιστα καὶ τὰς δύο πτέρυγας του μὲ φοβερὸν κρότον καὶ ἐφώναζε, μὰ τί φωνές! Ἀπὸ τὴν ἀγωνία μου ἐζύπνησα, καὶ ἤμου μούσκεμα 'ς τὸν ἰδρώτα! Κύτταξέ με, δὲν με βλέπεις ἀκόμα ταραγμένην καὶ ἄχ! σημαίνουσα! . . .

Καὶ ἀσθμαίνουσα, εἰσέπνευσε μετὰ δυνάμει καὶ βίας ὡς φύσα μεγάλη σιδηρουργείου.

— Εἰζεύρεις, κόρη μου, ἐξηκολούθησεν ἡ θεία Ἰσαβέλλα ἀσθμαίνουσα, εἰς ποίαν κατάστασιν εὐρισκόμεθα τώρα. . . Μὰς ἦλθε χθὲς βράδυ ἓνα χαρτί νὰ πληρώσωμεν ἑκατὸν ἐξήντα χιλιάδες φράγκα καὶ κάτι ἐκατοστά. . . Ἐνοεῖται ὅτι ἐγὼ εὐθύς το ἔκουσα τὸ χαρτί αὐτὸ καὶ δὲν ἐτόλμησα κἂν νὰ κάμω λόγον εἰς τὸν πατέρα σου. . . Πρέπει ὅμως νὰ το μᾶθῃ ἐπὶ τέλους, διότι αὐτὴ ἡ κατάστασις δὲν εἴμπορεῖ νὰ διαρκῆσῃ πολὺ. . . Καὶ ἔπειτα τώρα εὐρισκόμεθα 'ς τὰ τελευταῖα μὲς καὶ δὲν εἰζεύρω καὶ ἐγὼ πῶς διάβολο θὰ τα καταφέρωμεν. . . Ἐκατὸν ἐξήντα χιλιάδες δὲν εὐρίσκονται ἔτσι 'ς τὸ φτερό, καὶ ἐγὼ ὁμολογῶ τὴν ἀδυναμίαν μου καὶ τὸ λέγω ὀρθὰ κοπτά. . . Δὲν μου μένει ἄλλο τίποτε παρὰ τὸ κτῆμά μου Σαιμμῶρ. . . Ἐνα καλύβι που μόλις εἴμπορεῖ νὰ κατοικηθῇ, ἔχω καὶ δύο ἡμισυ χιλιάδες φράγκα εἰσόδημα. Δῆλα δὲ ἐν ἐνὶ λόγῳ μίαν στέγην, διὰ νὰ σὰς συμμαζώσω 'ς τὰς ἡμέρας τῆς δυστυχίας σὰς, αἱ ὀποῖαι δὲν θὰ ἀργήσουν νὰ πλακώσουν, καὶ ἓνα κομμάτι ψωμί διὰ νὰ μὴ ἀποθά-

νετε τῆς πείνας. Αὐτὰ τὰ δύο, κόρη μου, δὲν ἔχω νὰ τα χάσω, καὶ ἂν μου βάλουν τὸ μαχαίρι ἔς τὸ λαιμό, θὰ τα φυλάξω νὰ τα ἔχωμεν ἔσχατον καταφύγιον καὶ παρηγορίαν, τῶρα μαλιστὰ που ὁ πατέρας σου ἐσκόρπισε καὶ ἔχασε τόσον ἐλεεινὰ τὸ ἔχειν του.

Ἡ Ἀντωνία ἔνευσε παρακλητικῶς πρὸς τὴν θεῖαν τῆς νὰ σιωπήσῃ καὶ καθήσασα πλησίον αὐτῆς ἐπέδειξε πρὸς αὐτὴν τὸ ὑπὸ τῶν μεριμνῶν καὶ φροντίδων ὠχρότατον καταντήσαν γλυκὺ αὐτῆς πρόσωπον.

— Θεῖα μου, σὰς παρακαλῶ, μὴ τον αἰτιάσθῃ τὸν πατέρα μου... Ὅ,τι ἔκαμε, τὸ ἔκαμε πρὸς καλόν. Δὲν λέγω ὅτι δὲν ἄεροβατεῖ καὶ δὲν παρασύρεται ὑπὸ ἀπατηλῶν ἐλπίδων, ἀλλ' ὁ σκοπὸς του τίποτε ἄλλο δὲν εἶνε παρὰ νὰ μας πλουτίσῃ καὶ αὐξήσῃ τὴν ἰδικὴν μας εὐτυχίαν... Αὐτὸς καθὼς τον εἰξεύρετε δὲν ἔχει ἀξιώσεις διὰ τὸν ἑαυτὸν του, καὶ ὁ μικρὸς πύργος Σκιμμῶρ θὰ του φανῆ παλάτι ἂν εἴμεθα ὅλοι μας μαζί του.

— Μὰ κόρη μου, ἐμένα τώρα θὰ μού τον εἰπέῃς τὸν πατέρα σου;... Τὸ εἰξεύρω ὅτι ἔχει χρυσὴν καρδίαν, ἀλλὰ δὲν εἰμπορεῖ μὲ αὐτὴν νὰ πληρώσῃ τὰ χρέη του δυστυχῶς! Καὶ οἱ δανεισταὶ οἱ ὅποιοι μας κυνηγοῦν, δὲν παίζουν!... Ἐγὼ τον ἔστειλα τὸν Μαλεζῶρον νὰ ἰμιλήσῃ τοῦ Καρβαγάν, μὰ αὐτὸς δὲν εἶνε ἀνθρώπος μὲ καρδιά! εἶνε ἄγριος καὶ τον ἀποπῆρε τὸν καίμενον τὸν Μαλεζῶρον... Τί νὰ κάμωμε, κόρη μου!... Ἄν ὡς τὸ τέλος τῆς ἐβδομάδος δὲν κατορθώσωμεν νὰ εὐρωμεν καμμίαν διέξοδον, τετέλεσται!... θὰ ἰδοῦμε τὴν ἐξουσία μέσα ἔς τὸν πύργον μας... καὶ θὰ μας διώξουν ἀπὸ τὸ προγονικὸν μας κτῆμα... Καὶ τι θὰ εἰπέῃ ὁ φίλτατός μας Κροιμενίλ;

— Δὲν ἀνησυχῶ δι' αὐτόν, θεῖα μου, εἶπεν ἡ Ἀντωνία μειδιῶσα. Ἐγὼ τον γνωρίζω... Εἴτε πλουσίαν εἴτε πτωχὴν, αὐτὸς μετὰ χαρᾶς εἶνε πρόθυμος νὰ με νυμφευθῇ... Καὶ ἂν ἐγὼ τον ἠγάπων...

— Καὶ δὲν τον ἀγαπᾶς λοιπόν;... ἀνεφώνησεν ἡ θεῖα Ἰσαβέλλα μετὰ φοβερᾶς φωνῆς. Πῶς! Αὐτὸς δύο σωστὰ χρόνια σε ἀγαπᾶ, καὶ σύ...

— Εἶνε ἀξιόλογος νέος καὶ θελκτικώτατος, θεῖα μου, ἀπεκρίθη ἡ νεανίς μετὰ γλυκείας μελαγχολίας, ἀλλὰ δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ κατάλληλος σύζυγός μου... Ὅλα τὰ καλὰ τα ἔχει, ἀλλὰ καθὼς καὶ σεῖς ἡ ἰδία μου ἔχετε εἰπέῃ πολλὰκις δὲν εἶνε ἀνθρώπος ὁ ὅποιος νὰ ἔχη τὴν γενναϊότητα νὰ ἀντικρούσῃ τὴν δυστυχίαν καὶ τὰς στερεῆσεις, εἰς ὁποίας ἡμεῖς εἴμεθα ἐκτεθειμένοι. Αὐτὸς θὰ εἶχεν ἀνάγκη τῆς παρηγορίας μας, ἐνῶ ἡμεῖς εἶνε φυσικὸν νὰ περιμένωμεν νὰ μας παρηγορήσῃ καὶ νὰ μας ἐνθαρρύνῃ ἐν τῇ δυστυχίᾳ μας ὡς ψυχὴ γενναία... Ὅχι, θεῖα μου, ὄχι θεῖα μου, ὄχι δὲν εἶνε τοιοῦτος ὅποιον ἡμεῖς τον θέλωμεν, ὁποίου ἔχομεν σήμερον ἀπόλυτον ἀνάγκη, δὲν εἶνε ἀξίος τῆς ἐλεεινῆς θέσεώς μας καὶ δὲν πρέπει νὰ εἰπῶ τὸ καί!

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ἀπεκρίθη ἡ θεῖα Ἰσαβέλλα, ὅτι αὐτὸς ὁ εὐλογημένος νέος δὲνεῖνε πράγμα, δὲν εἶνε διὰ τίποτε Ἄχ! καὶ ἄς εἰμποροῦσα νάτου δώσω δύναμιν καὶ πνεῦμα, πνεῦμα σπουδαῖον καὶ πρακτικὸν ὄχι ὅπως τὸ πνεῦμα τοῦ πατέρα σου! Ἄχ! καὶ νὰ τον ἔβλεπα νὰ τον κατακρηματίζω αὐτὸν τὸν ἀφωρισμένον τὸν Καρβαγάν!... Τὴν ζωὴν μου ἐθυσίαζα ἂν ἦτο δυνατόν τοῦτο...

Καὶ ἐγερθεῖσα ἐβάδισε βιαίως περὶ τὸ δωμάτιον καὶ ἔπειτα καθήσασα ἀπέναντι τῆς ἀνεψιάς, ἐξηκολούθησε.

— Ἄχ! διατί ὁ ἀδελφός σου νὰ μὴ ἔχη τόσην εὐφύιαν ὅσην ἔχει χοιροδυναμίαν... Νὰ σοῦ τον ἔπιανε τὸν κύρ Καρβογάν νὰ σοῦ τον ἔκανε τοῦ ἀλατιοῦ, καὶ νὰ μὴ τολμήσῃ ψυχὴ νὰ τρέξῃ νὰ τον ὑπερασπισθῇ. Δυστυχῶς ὁ Ῥοβέρτος δὲν εἶνε διὰ τὰ τοιαῦτα γεννημένος. Εἶνε σάν τον πατέρα σου καὶ σάν ἐμέ... Καὶ καθὼς βλέπω, κόρη μου, ἐδῶ μέσα σὺ εἶσαι τὸ πλέον ὑγιερὸν κεφάλι τῆς οἰκογενείας μας!... Δὲν πειράζει! Χαρᾶς το! νὰ βρῆσαι ἕνας παλιοκαρβαγάν τὴν οἰκογενείαν Κλαιρεφὸν καὶ νὰ μὴ ἔχωμεν ἄλλον βοηθὸν καὶ σύμμαχον παρὰ τὸν ἑαυτὸν μας!... Νὰ ἦτον ἄλλη περίστασις, ἡ ὑπόθεσις θὰ ἐπήγαινε ἴσα μὲ τὸν βασιλέα καὶ εὐθὺς τὰ πράγματα θὰ ἐδιορθώνοντο!... Σήμερον ὅμως... τίποτε! Τώρα, βλέπεις κόρη μου, ἡ παλάστινιζ κλίνει πρὸς αὐτοὺς τοὺς ἀχρεῖους, καὶ αὐτοὶ τώρα ἔχουν τὴν χάριν! Ὅσον χειρότεροι εἶνε, τόσον θηριαμβέουσι καὶ θεριεύουσι! Ἡμεῖς, κόρη μου, βλέπεις δὲν ἔχομε νὰ ἐλπίζωμε τίποτε, καὶ σάν ἀνθρώποι φερόντες πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπομονὴν...

— Καὶ αὐτὸ εἶνε, θεῖα μου, τὸ εὐκολώτατον! Τάχα ἀπὸ διείας ζῶμεν καλλίτερον; Δὲν ζῶμεν ἀθλιώτατα; Καὶ οἱ τέσσαρες δὲν εἴμεθα χαμένοι ἐδῶ μέσα εἰς αὐτὸν τὸν κρύον καὶ ζοφερὸν πύργον; Ἡ πτωχεία εἶνε πολὺ χειρότερα ἐντὸς οἰκίας τῆς ὁποίας ὁ προορισμὸς εἶνε νὰ ζῆ τις ἐν αὐτῇ πολυτελῶς καὶ ἀνέτως, παρὰ εἰς οἰκίαν ταπεινὴν. Ἐγὼ εἰς τὸ Κλαιρεφὸν ἐγεννήθην, ἀνετραφῆν, ἐμεγάλωσα, ὑπέστην μυριάς ὄσας πικρίας. Ἄπειροι δεσμοὶ μὲ συνδέουσι μὲ αὐτὰ ἐδῶ τὰ χῶματα. Ἀλλὰ ὅλους τοὺς δεσμοὺς αὐτοὺς ἀσμένως καὶ μετὰ χαρᾶς τους κόπτω, χωρὶς νὰ αἰσθανθῶ τὴν ἐλαχίστην λύπην, προκειμένου νὰ εὐρωμεν ἄλλοῦ ἡσυχίαν καὶ ἀσφάλειαν. Ἄς ἀπαλλαχθῇ ὁ πατήρ μου τῶν ἀτελευτήτων φροντίδων καὶ ἄς ζῆσῃ ἀμέριμος, ἄς ἐλευθερωθῶμεν ἀπὸ τὰ σημερινὰ δεινὰ σώζοντες τὸ ὄνομά μας ἀκηλίδωτον, καὶ σὰς ὀμνῶ, θεῖτα μου, οὐδὲ ἐν δάκρυ θὰ χύσω διὰ τὸ λαμπρὸν παρελθὸν καὶ θὰ εἶμαι εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸ παρὸν ταπεινὸν μὲν ἀλλὰ εὐτυχές.

— Καὶ θὰ μείνης ἔτσι; Δὲν θὰ...

— Καὶ διατί ὄχι, θεῖτα μου; Θὰ μείνω ὅπως καὶ σεῖς. Τάχα σεῖς τί ἐπάθατε ὅπου δὲν ἐμβήκατε εἰς τὸν κόσμον; Θὰ καταντήσῃ νὰ ἔχωμεν καὶ οἱ δύο τὴν αὐτὴν ἡλικίαν, θὰ παίζωμεν χαρτιά, θὰ κά-

μνωμεν χίλια δυὸ πράγματα, θὰ ψήνωμεν γλυκίσματα, καὶ ὁ μπαμπᾶς θὰ μας διηγῆται τὰς ἐφευρέσεις του, τὰς ὁποίας δὲν θὰ ἔχη πλέον τὰ μέσα νὰ πραγματοποιήσῃ καὶ ἡμεῖς θὰ τὰς θαυμάζωμεν χωρὶς νὰ αἰσθανώμεθα τὴν ἐλαχίστην λύπην, διότι δὲν θὰ μας στοιχίζουσι τίποτε... Καὶ ἐπειδὴ εἰς τὸ κτῆμά σας θὰ εὐρωμεν πῶς νὰ τρέφωμεν καὶ ἕνα ἵππον, ὅταν εἶνε καλὸς καιρὸς θὰ ἐξερχώμεθα ἐφ' ἀμάξης εἰς τὸν περίπατον μαζί μὲ τὸν Ῥοβέρτον... Ἐλάτε, θεῖτα μου, γελάσατε ἰλιγάκι! Θὰ ἔξημερώσουσι καὶ δι' ἡμᾶς κακαὶ ἡμέραι!... Ὁ ἀνθρώπος ὅταν φιλοσοφῇ συμβιβάζεται περίφημα μὲ πᾶσαν δυσάρεστον περιπέτειαν τοῦ βίου... Καὶ ἔπειτα ὅταν τις συζῆ μ' ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἀγαπᾶ, τί ἔχει νὰ παραπονεθῇ; Τί καλλίτερον θέλει;...

Ἡ γηραιὰ παρθένος ἀνωρθώθη, ἤνοιξε τὰς ἀγκάλας τῆς καὶ ἀρπάζουσα τὴν ἀνεψιάν τῆς ἀπὸ τῶν ὤμων ἔθλιψεν αὐτὴν δυνατὰ ἐπὶ τοῦ ὀστεώδους στήθους τῆς, ἀναφωνοῦσα μετὰ συγκινήσεως καὶ ὑπόδακρυς:

— Κόρη μου! τοῦ Θεοῦ παιδί! Ὅπου εἶσαι σύ, ἐκεῖ εἶνε καὶ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ εὐλογία! Σὺ εἶσαι τὸ φῶς μας, σὺ εἶσαι ἡ ἀκτὴ μας. Ἄν μας λείψῃς σὺ τί θὰ ἀπογίνωμεν; Καλὰ λές, κόρη μου, μὴ τον πάρῃς τὸν δραγόνον σου... Μαζί μας θὰ εἶσαι πτωχὴ, ἀλλὰ τοῦ ἐλάχιστου θὰ εἶσαι ἐλεύθερη... μαζί του θὰ εἶσαι βέβαια πλουσιώτερα, ἀλλὰ δὲν θὰ εἶσαι πλέον ἰδικὴ μας!...

Καὶ κρατοῦσα τὴν κεφαλὴν τῆς νεανίδος μεταξὺ τῶν πλατυτάτων χειρῶν τῆς ἐθεώρει αὐτὴν μετὰ προδηλοτάτης λατρείας.

— Θεῖτα μου, ἐγὼ το ἔχω ἀποφασίσῃ καὶ μόνον περιμένω νὰ εὐρῶ τὸν κατάλληλον καιρὸν νὰ το εἶπω εἰς τὸν κύριον Κροιμενίλ... Αὐτὸς εἶνε εὐγενὴς νέος καὶ θὰ καταλάβῃ εὐθὺς τοὺς λόγους τῆς ἀποποιήσεώς μου, μὴ φοβηθῆς, καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ εἶνε φίλος μας. Εἰς τὸν πατέρα ὅμως εἶνε καλλίτερον νὰ μὴ εἴπωμεν τίποτε. Πρὸ πάντων σήμερον... ἄς περᾶσῃ καὶ ἡ σημερινὴ ἑορτὴ. Καὶ αὐριον ἂν το κρίνωμεν εὐλογον, κάμνωμεν οἰκογενειακὸν συμβούλιον.

— Τί τα θέλῃς, κόρη μου προαισθάνομαι μεγάλην δυστυχίαν, καὶ εὐχομαι ἡ συμφορὰ νὰ σκύψῃ ἐπάνω μου, ἐγὼ νὰ γίνω θύμα, καὶ σεῖς, ἀγαπητὰ παιδιὰ μου, νὰ σωθῆτε...

Καὶ ἡ γηραιὰ παρθένος ἔλεγε ταῦτα καταπόρφυρος μετ' ἀγάπης καὶ ζέσεως εὐλικρινεστάτης.

Πνοὴ ἀνέμου βιασιώτερα ἔφερε πρὸς τὰς δύο γυναῖκας τὸ ἦχον τοῦ κώδωνος τῆς ἐκκλησίας σημαίνοντος μακρόθεν.

— Νὰ, σημαίνει, ἡ λειτουργία, Ἀντωνία μου, εἶπεν ἡ θεῖα Ἰσαβέλλα, καὶ ἐγὼ ἀκόμη εἶμαι γυμνή... Πηγαίνω νὰ ἐνδυθῶ... Δὲν θ' ἀργήσω...

Καὶ διὰ δύο μεγάλων βημάτων, ἀλμάτων σχεδόν, ἐξελοῦσα ἐξηρανίσθη εἰς τὸν διάδρομον ὡς ἀνεμοστρόβιλος.

Μετὰ ἔν τέταρτον τῆς ὥρας εἰσῆρχοντο εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἡ θεία Ἰσαβέλλα μετὰ τῆς Ἀντωνίας συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ νεαροῦ ἰλάρχου. Ὁ μύχιος στεναγμὸς δὲν ἐξέβαλεν ὁ Γεώργιος ἰδὼν τὸν Κροϊμενίλ παρὰ τῆ Ἀντωνία δὲν ἔφθασεν εἰς τὰ ἀγνά ὦτα τῆς νεάνιδος, οὐδὲ ὁ κρότος τῶν βημάτων τοῦ λατρεύοντος αὐτὴν ἐξήγειρεν ἢ χά τινα ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτῆς. Ἰστατο ἤρεμος καὶ σύννους μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἡ θεία Ἰσαβέλλα ὠθήσασα ἐλαφρῶς τὸν ἀγκῶνα αὐτῆς ἐψιθύρισε: Ἐτοιμάσου νὰ ἔβγῃς... Ἡ νεάνις ἔκλεισε τὸ βιβλίον τῆς, ἀνήγειρε τὸ κάλυμμα τοῦ προσευκτηρίου τῆς καὶ ἔλαβε τὸ βελούδινον βαλάντιον ἐφ' οὗ διεκρίνοντο ἐξίτηλα τὰ οἰκίσματα τῆς οἰκογενείας Κλαϊρεφόν. Τῇ ἐφάνη δὲ ὅτι τὸ βαλάντιον δὲν ἦτο κενόν, διότι ἤκουσεν ἐλαφρὸν τινα μεταλλικὸν κρότον. Ἀποροῦσα λύει τὴν μεταξίνην ταινίαν καὶ βλέπει ἐν τῷ βαλαντίῳ πέντε χρυσᾶ νομίσματα.

Τεταραγμένη ἐξῆλθε τοῦ θρανίου τῆς, προσέκλινε πρὸ τῆς Ἀγίας Τραπεζῆς καὶ ἤρχισε νὰ περιέρχηται συνάγουσα τὴν ἐλεημοσύνην τῶν πιστῶν. Τὰ μονόλεπτα καὶ τὰ πεντάλεπτα ριπτόμενα εἰς τὸ βαλάντιον ἐκάλυπτον τὰ μυστηριώδη χρυσᾶ νομίσματα, καὶ ἡ νεάνις ἀσυνειδήτως ἐξηκολούθει διερχομένη διὰ τῶν θρανίων καὶ ψιθυρίζουσα αὐτομάτως τὴν νενομισμένην φράσιν: Διὰ τοὺς πτωχοὺς...

Βαδίζουσα δὲ διεννοεῖτο τίς ἄρ' ἂν γένηται τὸ πρῶτ' εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ κατέθεσε μετὰ τοσαύτης γενναιότητος τὴν ἀνώνυμον συνεισφοράν τοῦ ὑπὲρ τῶν πτωχῶν.

Ἀπέβλεψε ζωηρῶς περίξ αὐτῆς προσπαθοῦσα νὰ ἀνακαλύψῃ τινὰ ἐν ταῖς σκοτειναῖς γωνίαις τῆς ἐκκλησίας. Ἀλλὰ τὰ βλέμματά τῆς οὐδεμίαν ξένην μορφήν ἀνεκάλυψαν, πάντες οἱ παρόντες ἦσαν οἱ γνωστοὶ χωρικοὶ τῶν πέριξ.

Ὁ Γεώργιος ἦτο ἤδη μακρὰν ὡς εἶδομεν ἀνωτέρω.

Ἡ Ἀντωνία μέχρι τέλους τῆς ἀκολουθίας ἦτο ἀφηρημένη... Τὸ βλέμμα τῆς προσηλώθη ἐπὶ εἰκόνας τινος ἀγίου, ἣν οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχε παραταρήσῃ μετὰ τοσαύτης προσοχῆς καὶ πράγμα παράδοξον! ὁ ἅγιος οὗτος εἶχε μεγίστην ὁμοιότητα πρὸς ἄνθρωπον τινα οὐχὶ ξένον. Ἦτο γνωστὸν εἰς αὐτὴν τὸ ζωηρὸν ἐκεῖνο πρόσωπον μετὰ γενείου καὶ οἱ ὀξεῖς ἐκείνοι ὀφθαλμοί. Ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνθυμηθῇ καὶ τὸ ὄνομα. Ἀνεζήτησε ἐν τῇ μνήμῃ τῆς ἀλλ' οὐδὲν εὗρισκεν.

Ὁ ἱερεὺς ἀπεχώρησεν, οἱ ἄνθρωποι ἐξεγερόντες ἐξῆρχοντο, ἀλλ' ἡ Ἀντωνία ἐκάθητο ἔτι, ἀκίνητος καὶ ἀφηρημένη.

— Ἐλα κόρη μου, πάμε εἶπεν, ἡ θεία Ἰσαβέλλα. Ἀγαπητέ μου κύριε Κροϊμενίλ, κάμετέ μας τὴν χάριν νὰ μᾶς περιμένετε ἔξω εἰς τὸν νάρθηκα ἕως νὰ δώσωμεν λογαριασμὸν εἰς τὸν ἅγιον ἐφημέριον.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

ΜΒ'

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἔκρουσε δις τὴν θύραν τοῦ κρατητηρίου, ἣτις ἠνεύχθη πάραυτα ὡς διὰ μαγείας.

Αἱ θύραι τῶν φυλακῶν ἀνοίγονται πάντοτε εὐκόλως εἰς τοὺς βουλομένους νὰ εἰσέλθωσιν.

Ὁ κύριος Λεκὸκ ἠκολούθησε τὸν ὀδηγόν του, εἶπετο δ' αὐτῶν ὁ Πιεδούσης.

Τὸ προσωπικὸν εἶχε μεταβληθῆ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ὁ γέρον ἀστυνομικὸς πράκτωρ ἐφοῖτα εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ὥστε δὲν ὑπῆρχον ἄλλοι ὅπως ἀναγνωρίσωσιν αὐτόν, εἰμὴ ὁ γραφεὺς καὶ εἰς δεσμοφύλαξ.

Κατόπιν ὀλίγων στιγμῶν συνομιλίας μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ ὁ εἰρημένος δεσμοφύλαξ ἔλαβεν ἐντολὴν νὰ ὀδηγήσῃ τὸν κύριον Λεκὸκ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμὸν 10 δωματίῳ, ὅπερ ἔκειτο πρὸς τ' ἀριστερά, παρὰ τινι πλινθοστρώτῳ καὶ ὑελωτῇ αἰθούσῃ παιδρῶ ἐξωτερικῆ, ἣτις ὁμοιάζε πρὸς μεγάλην αἴθουσαν ἀτμοπλοίου τῆς Ἐταιρίας τῶν Ἰνδιῶν, κύκλωθεν τῆς ὁποίας εὗρισκοντο τὰ δωμάτια τῶν ἐπιβατῶν, μὲ μόνην τὴν διαφοράν ὅτι ἐν τοῖς ἐν λόγῳ δωματίοις ἐπιβάται δὲν ἐξέρχονται ποτέ, ὅπως ἀναπνεύσωσι καθαρὸν ἀέρα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Ἐν τῷ κρατητηρίῳ ὑπάρχει ἐπίσης κοινὴ αἴθουσα, ἐνθα συσσωρεύουσι τοὺς ἐπιβάτας τοῦ καταστρώματος, ἦτοι τοὺς ἀθλίους ἐκείνους, οἵτινες δὲν ἐκρίθησαν ἄξιοι νὰ θεθῶσιν ἐν ἰδιαιτέρῳ δωματίῳ, τὴν μικρὰν ἄγραν, περισυλλεχθεῖσαν ἐν τῷ δικτύῳ τῆς ἡμέρας.

Εἰς τοὺς ἀθλίους τούτους ρίπτουσι καθ' ἐκάστην ἐσπέραν στρωμνάς, ἐφ' ὧν κατακλίνονται φύρδην μίγδην, τὴν δὲ ἡμέραν ἐπιτρέπουσιν αὐτοῖς νὰ συνομιλῶσι καὶ νὰ ᾄδωσιν ὑπὲρ τὸ δέον ἐν τῷ σκοτεινοῦ τούτου Ταινάρου.

Οἱ ἐν τοῖς δωματίοις εἶνε ἡττον εὐθυμοί, διότι οἱ ἐν αὐτοῖς ἐγκλειόμενοι ἀνήκουσιν εἰς ὑψηλοτέρας κοινωνικὰς τάξεις, ἢ κατηγοροῦνται διὰ σπουδαῖα κακουργήματα συνεπαγόμενα τὴν ἀνάγκην τῆς ἀπομονώσεως.

Ὁ κύριος Λουδοβίκος δὲ Γεντιλῆ ἐκέκτητο ὅλους τοὺς τίτλους διὰ τὴν ἰδιάζουσαν ταύτην εὐνοίαν.

Διὰ τοῦτο, ἀφ' οὗτο εἰσῆλθεν ἐν τῇ εἰρητῇ, εἶδε μόνον τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀσφαλείας καὶ τοὺς φύλακας, οἵτινες ἤλθον νὰ τὸν ζητήσωσιν, ὅπως τὸν ὀδηγήσωσιν ἐνώπιον τοῦ ἐπιφορισμένου τὴν ἀνάκρισιν δικαστοῦ.

Ἡ ἐκπληξίς καὶ ἡ συγκίνησις αὐτοῦ ὑπῆρξαν ζωηρώταται ὅτε, ἀφοῦ ἤκουσε

τρίζοντας τοὺς στρόφιγγας τῆς ὀπισθεν αὐτοῦ κλεισθείσης θύρας, εὗρέθη κατὰ πρόσωπον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.

Ὁ γέρον ἔτεινε αὐτῷ τὰς χεῖράς του καὶ ἔθλιψεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς καρδίας του, καθ' ὃν καιρὸν ἀπεσύρετο ὁ δεσμοφύλαξ.

Ἡ στιγμὴ τῆς διαχύσεως ταύτης ὑπῆρξε βραχεῖα.

Ὁ κύριος Λεκὸκ ἐγίνωκεν ὅτι δὲν εἶχε καιρὸν πρὸς ἀπώλειαν, καὶ ἔσχε τὴν γενναιότητα νὰ συντάμῃ τὰ πατριὰς ταύτας διαχύσεις, ὅπως ποιήσῃ ἐναρξίν τῆς συνδιαλέξεως, ἣτις ἔμελλε ν' ἀποφασίσῃ περὶ τῆς τύχης τοῦ υἱοῦ του.

Ἐλαφρὸς κρότος ἀνήγγειλεν αὐτῷ ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἦτο τοποθετημένος ὅπως ἀκούσῃ εἰς τὴν παρακειμένην αἴθουσαν.

— Ἀγαπητέ μου Λουδοβίκε, ἤρχισε νὰ λέγῃ μετὰ φωνῆς εὐσταθοῦς, ἐδῶ δὲν εὗρισκεσαι πλέον με ἀστυνομικὸς πράκτωρ, μήτε με τὸν δικαστήν, εἶσαι μόνος με τὸν πατέρα σου. Εἶμαι πεπεισμένος, καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σοὶ εἶπω, ὅτι εἶσαι θῦμα παρανοήσεως. Ἐξήγησέ μου αὐτὴν τὴν παρανόησιν, ὁμίλησέ μου χωρὶς νὰ ταραχθῆς, καὶ μὴ μοῦ κρύψῃς τὸ παραμικρόν.

Ὁ νεανίας ὠχρίασε, καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ συνεστάλησαν.

Ἀναμφιβόλως πάλῃ ἰσχυρὰ ἐλάμβανε χώραν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ μεταξὺ ἀντιθέτων αἰσθημάτων, ἐδέησε δὲ νὰ καταβάλλῃ μεγάλην ἐφ' ἑαυτοῦ προσπάθειαν ἵν' ἀπαντήσῃ.

— Δὲν ἔχω νὰ σοὶ εἶπω τίποτε, πατέρα μου. Γνωρίζεις διατί με κατηγοροῦν! καὶ ὀφείλεις νὰ γνωρίζῃς τί ἀπελογήθην, ἀφοῦ εἶδες τοὺς κατηγοροῦς μου.

Ἐνεὸς ἐκ τῆς δηλώσεως ταύτης, ὁ κύριος Λεκὸκ ὠπισθοχώρησε δύο βήματα καὶ ἀνέκραξεν:

— Ἦκουσα καλά; μήπως παρεφρόνησα; Πῶς! εὗρισκεσαι ὑπὸ κατηγορίαν, ἡ ὁποία ἠμπορεῖ νὰ σὲ σύρῃ εἰς τὴν λαιμητόμον, καὶ μία μόνη λέξις σου ἀρκεῖ νὰ μηδενίσῃ τὴν κατηγορίαν αὐτὴν... καὶ αὐτὴν τὴν λέξιν ἀρνεῖσαι νὰ τὴν εἴπῃς!... ἐνῶ εὗρισκόμεθα μόνον!... καὶ δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῆς μήπως παρεξηγηθῇ καμμία ἀπερίσκεπτος ἀπάντησις σου...

— Ἐπροσπάθησα νὰ δικαιολογηθῶ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσα. Δὲν θὰ δοκιμάσω πλέον.

— Προτιμᾶς λοιπὸν νὰ καταστραφῇς! Θέλεις λοιπὸν νὰ με κάμῃς ν' ἀποθάνω ἀπὸ τὴν λύπην καὶ τὴν ἐντροπήν! Τί σὲ πιέζει ν' αὐτοκτονῆς καὶ συνάμα νὰ φονεύῃς καὶ τὸν πατέρα σου; Μήπως δὲν εἶσαι εὐτυχῆς; Μήπως δὲν εἶσαι ἀγαπητός;

— Ἦμην, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος διὰ φωνῆς ὑποκόφου.

— Πιστεύεις λοιπὸν ὅτι δὲν εἶσαι πλέον; Ἐλησμώνησαι ὅτι δὲν ζῶ παρὰ διὰ σέ... ὅτι ἔχεις μνηστήν...

— Τὴν Θηρεσίαν!... τὴν εἶδες;

— Ναί, τὴν εἶδα. Ἦλθε σήμερον τὸ

πρωί με την μητέρα της εις την οικίαν μου. Αί δυστυχείς γυναίκες διήλθον τρομεράν νύκτα. Τὰς καθησύχασα ὅμως... πράγμα, τὸ ὅποιον δὲν ἦτο πολὺ δύσκολον, διότι δὲν θὰ πιστεύσουν ὅτι εἶσαι δολοφόνος... καὶ ὑπεσχέθην εἰς αὐτὰς ὅτι θὰ σὲ φέρω ἐγὼ ὁ ἴδιος ἀπόψε εἰς τὴν Βουλώνην... ὅπου σὲ περιμένουν...

Ὁ Λουδοβίκος ἐρρίγησε καὶ ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅπως ἀποκρύψη τὰ δάκρυά του.

— "Α! νά! ἐπανελάβην ὀδυνηρῶς ὁ γέρων, ὅστις ἠσθάνετο ὅτι ἔθιξε χορδὴν εὐαίσθητον. Ἡ δεσποινὶς Λεκόντ εἶνε τόσον βεβασία ὅτι θὰ ἀπολυθῆς, ὥστε μοὶ εἶπε γελῶσα: «Θὰ εἶμαι τόσον εὐτυχὴς ὅταν τὸν ἐπανίδω, καὶ δὲν θὰ ἔχω τὸ θάρρος νὰ τὸν ἐπιπλήξω, πρέπει ὅμως νὰ μοὺ ἐξηγήσῃ διατί εἶχε μαζὺ του τὴν φωτογραφίαν ἐκείνην»

— Αὐτὸ σὰς εἶπε; Σὰς ὠμίλησε διὰ τὴν φωτογραφίαν;

— Ναί, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ δυσκολευθῆς νὰ ἠσυχάσῃς τὴν ζηλοτυπίαν της, διότι, δὲν γνωρίζεις καθόλου τὴν Ἀγγλιδα ἐκείνην, τὴν ὁποίαν εἰς κακοῦργος ἐδολοφόνησε, καὶ καθὼς δὲν γνωρίζεις καὶ τὸν ἔμπορον, τὸν ὅποιον ἐφόνευσαν εἰς τὴν ὁδὸν Ἀρβαλέτ... Μήπως σὺ συναναστρέφεσαι τὰς γυναῖκας τοῦ συρμοῦ, καὶ τοὺς παραλυμένους ἐμπόρους, σὺ ὁ ὁποῖος λατρεύεις μίαν ἀθῶαν κόρην, καὶ ὁ ὁποῖος πρὸ τριῶν μηνῶν περναῖς τὰς ὄρας σου εἰς τὴν οἰκίαν τῆς πενθερᾶς σου, μακρὰν ἀπὸ τὴν τύρβην καὶ τὰς διασκεδάσεις... Μήπως εἰξεύρεις ἀρχὰς καὶ ποῦ ὑπάρχει ἡ ὁδὸς Ἀρβαλέτ.

— Ἡ Θηρεσία δὲν θὰ μὲ συγχωρήσῃ ποτέ, ἐψιθύρισε ὁ Λουδοβίκος ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὰς πατρικὰς προκλήσεις.

— Σιωπᾶ! ἀνέκραξεν ὁ δυστυχὴς πατήρ. Δὲν αἰσθάνεσαι λοιπὸν λύπην δι' ἐμὲ... διὰ τὴν μνηστὴν σου!... Δὲν βλέπεις λοιπὸν ὅτι μὲ ἀπελπίζεις...

— Ὁ Θεὸς ὁ ὁποῖος γνωρίζει τὰς καρδίας ὄλων θὰ μὲ κρίνει. Δὲν ἔχω νὰ προσθέσω τίποτε εἰς τὴν ἀπολογίαν μου ἀφ' ὅ, τι εἶπα.

— Λοιπὸν, ἐπιμένεις νὰ ἰσχυρίζεσαι ὅτι ἡ φωτογραφία ἐκείνη δὲν ἦτο ἰδική σου... καὶ χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃς τὴν ἔβαλαν εἰς τὸ χαρτοφυλάκιον;

— Ναί.

— Τότε λοιπὸν, τί ὑπῆγες νὰ κάμῃς εἰς τὴν Μόργαν... μετεμφισμένος;

— Ἀνόητος περιέργεια μὲ ἔσπραξε καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠθελα νὰ μὲ ἐννοήσουν ἐκεῖ, διὰ νὰ ὑπάγω ἐφόρεσα παλαιὰ ἐνδύματα.

— Αὐτὸ ἴσως ὑποστηρίζεται, εἶπεν ὁ κύριος Λεκόντ, ἐκπλαγὴς ἐκ τῆς εὐσταθείας μεθ' ἧς ὁ υἱὸς του ἐξεφράζετο πρὸ τινων στιγμῶν. Ἀλλά... τὰ παιγνιόχαρτα, τὰ ὁποῖα εὐρέθησαν εἰς τὴν οἰκίαν σου... ἐξαπλωμένα εἰς ἕνα τραπέζι... μέσα εἰς μίαν κρύπτῃν;...

— Αὐτὸ εἶνε μία ἐνθύμησις, εἶπεν ὁ νεανίας μετὰ τινα δισταγμὸν.

— Μία ἐνθύμησις! Τί σημαίνει...;

— Ναί, μία ἐνθύμησις... τῆς Γερμα-

νίας. Εἰς Ἐδελβέργην, ὅπου ἤμην μαθητῆς, ἠγάπησα, καθὼς ἤξεύρεις, τὴν κόρην ἐνὸς διδάκτορος τῆς θεολογίας. Ἐπερνούσαμε μαζὺ πολλὰς ὄρας... ἀγαποῦσε πολὺ νὰ ρίπτῃ πασιέντσας... διὰ νὰ μάθῃ ἂν θὰ στεφανωθῶμεν. Τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὑπῆγον νὰ τῇ εἶπω ὅτι ἐπέστρεφα εἰς Γαλλίαν, τὴν ἡύρα νὰ ἐξετάξῃ τὰ χαρτῖα, τὰ ὁποῖα τῆς ἔλεγον ὅτι θὰ γείνη σύζυγός μου... ἡ πασιέντσα εἶχεν ἐπιτύχει... Ἀπαίτησε νὰ λάβω μαζὺ μου τὴν παράδοξον αὐτὴν ἀποδειξὴν τῆς εὐτυχίας μας, καὶ μὲ ὑπεχρέωσε νὰ ὀρκισθῶ ὅτι εἰς τὴν οἰκίαν μου εἰς Παρισίους θὰ τοποθετήσω τὰ παιγνιόχαρτα μετὰ τὴν ἰδίαν τάξιν ἐπάνω εἰς ἕνα τραπέζι καὶ ὅτι θὰ τὰ ἀφίνον ἐκεῖ ἕως ὅτου ὁ πατήρ μου θὰ συγκατετίθετο εἰς τὴν ἑνωσίν μας. Ἡμῖν ἀκόμη ἐρωτευμένους ὅτε μ' ἐπανέφερες... ἀκουσίως μου, τὸ ἐνθυμῆσαι... καὶ ἐξετέλεσα τὴν παιδαριώδη ἐκείνην παραγγελίαν. Εἶνε τώρα ἐξ ἡ ἑπτὰ ἔτη ὅπου ἡ πασιέντσα εἶνε τοποθετημένη ἐν τὸς τοῦ διαδρόμου, εἰς τὸν ὅποιον δὲν εἰσέρχομαι ποτέ.

— Καὶ δὲν διηγήθης αὐτὴν τὴν ἱστορίαν εἰς τὸν ἀνακριτὴν;

— Τί τὸ ὄφελος; Θὰ ἐπίστευε ἴσως ὅτι ἔλεγον ψεύματα. Ἄλλως τε, δὲν βρασιζοῦν σοβαρὰν κατηγορίαν εἰς ἀσήμαντον σύμπτωσιν.

— Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ ἔνδειξιν... Δὲν θὰ τολμήσουν ποτέ νὰ ζητήσουν ἀπὸ τοὺς ἐνόρκους τὴν κεφαλὴν ἐνὸς ἀνθρώπου, διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι εἰς τὴν οἰκίαν του ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε παιγνιόχαρτα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔλειπε μία δάμα τῆς πίκας. Ἀλλά... ὁ φάκελος τῆς ἐπιστολῆς, τὸν ὅποιον ἡύραν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς δολοφονηθείσης γυναίκος... Λέγουν ὅτι ἡ διεύθυνσις τοῦ φακέλλου εἶνε γραμμὴν μετὰ τὸν ἴδιόν σου χαρακτῆρα...

— Ἀπατῶνται.

— Καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, ὁ ὁποῖος ἀνεγνώρισε τὴν μορφήν καὶ τὴν ἐνδυμασίαν σου;

— Ἀπατῶνται.

Ὁ Λουδοβίκος ἐξεφράζετο ἤδη μετὰ σαφηνείας, ἥτις ἀντέκειτο πρὸς τὴν διαλαθοῦσαν εἰς τὰς ἀπαντήσεις αὐτοῦ ἀμηχανίαν κατὰ τὴν ἑναρξίν τῆς συνδιαλέξεως.

Παρατηρητῆς τις θὰ διέβλεπεν ἀναμφιβόλως ὅτι ἀφοῦ ἦλθεν εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ καμφθῇ ἐκ τῶν πατρικῶν συμβουλῶν, καὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ὁδὸν τῶν ἐξομολογήσεων, ὁ νεανίας ἀπεφάσισεν αἰφνης νὰ ἀκολουθήσῃ ὀριστικῶς τὸ σύστημα τῆς ἀπολύτου ἀρνήσεως, ὅπερ εἶχεν ἐξ ὑπαρχῆς παραδεχθῆ. Ἴσως ὁ παρατηρητῆς οὗτος θὰ ἐσημείου ἐπίσης ὅτι ἡ μεταβολὴ αὕτη τῆς στάσεως καὶ τῆς γλώσσης ἐχρονολογεῖτο ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ὁ κύριος Λεκόντ ἀνέφερε τὰς ζηλοτύπους ἀνησυχίας τῆς δεσποινίδος Λεκόντ.

Ὁ πατήρ ἤρχισε νὰ πιστεύῃ ὅτι ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἦτο θύμα δικαστικῆς πλάνης, καὶ εἶπεν αὐτῷ ζωηρῶς:

— Ἀγαπητό μου παιδί, τὰ φαινόμενα σὲ καταδικάζουν καὶ ἀπαιτεῖται καιρὸς διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς φῶς ἡ ἀλήθεια. Τώρα θ' ἀφεθῆς εἰς τὸν ἴδιον ἐαυτόν σου, διότι δὲν ἐλπίζω νὰ μοὺ ἐπιτρέψουν νὰ σ' ἐπανίδω πλέον. Ἐξακολούθει νὰ ὑπερασπίζεσαι καὶ νὰ μὴ χάνῃς τὸ θάρρος σου. Θὰ προβοῦν εἰς ἐρεύνας ἐναντίον σου, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου θὰ προβῶ εἰς ἐρεύνας καὶ θ' ἀποδείξω ὅτι εἶσαι ἀθῶος... Ἀμφιβάλλεις ἂν θὰ ἐπιτύχω, προσέθεσεν ὁ γέρων, ὅστις ἀνεγίνωσκεν ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας τοῦ Λουδοβίκου. "Α! ἀμφιβάλλεις, διότι δὲν γνωρίζεις βεβαίως ὅτι τὸ ἀρχαῖον ἐπάγγελμά μου εἶνε νὰ διευκρινίζω τὰ μυστήρια. Δὲν σοῦ ἐφάνέρωσα ἀκόμη ὅτι ἄλλοτε ἐνησχολήθην εἰς δικαστικὰς ἐρεύνας. Ἐπεθυμοῦσα νὰ μὴ τὸ ἐμάνθανες ποτέ, θέλω ὅμως νὰ σὲ διαβεβαιώσω, καὶ...

— Τὸ ἐγνώριζα, ἐψέλλισεν ὁ νεανίας.

— Τὸ ἐγνώριζες! Πῶς τὸ ἐγνώριζες; ἀνέκραξεν ὁ κύριος Λεκόντ.

— Ἡύρα μίαν ἡμέραν... εἰς τὰ ἔγγραφα σου μίαν ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν ἠθελες ν' ἀναγνώσῃς ἐκ νέου... ἡύρα χάρτιν ἀστυνομικοῦ πράκτορος... εἰς τὸν ὅποιον ἦτο γραμμὸν τὸ ὄνομά σου.

MI'

Ὁ κεραυνός, πίπτων εἰς τοὺς πόδας τοῦ κυρίου Λεκόντ δὲν θὰ κατέβαλεν αὐτὸν τόσον ὅσον ἡ ἀπάντησις αὕτη, ἦν, δυστυχῶς, αὐτὸς εἶχε προκαλέσει.

Ὁ υἱὸς του ὠμολόγησεν ὅτι κατεῖχε χάρτιν πράκτορος τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας, τὴν ὁμολογίαν δὲ ταύτην ἤκουσεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, ὅστις παρεμύνευεν ὀπισθεν τοῦ διαφράγματος.

Ὁ δυστυχὴς νέος διὰ μίαν λέξιν κατέστρεψε τὴν καλὴν ἐντύπωσιν, ἦν ἴσως ἐνεποίησαν αἱ σαφεῖς ἀπαντήσεις του καὶ ἡ ἐπιμονὴ του εἰς τὸ ν' ἀρνήται ἐπὶ τοῦ πνεύματος ἀνθρώπου, οὕτινος ἡ μαρτυρία ἔμελλε νὰ ἔχῃ μεγάλην σπουδαιότητα. Πῶς νὰ μὴ πιστεύσῃ ὅτι ὁ χάρτης οὗτος ἦτο ἀκριβῶς ἐκεῖνος, ὅν ὁ δολοφόνος εἶχε δείξει πρὸς τὸν Πιεδοῦσην πρὸ τῶν κηλικίδων τοῦ περιπτέρου τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ;

Ἐν τούτοις ὁ περίλυπος πατήρ ἤλιπεν ὅτι ἐξήγησῃ τις θὰ ἐδιόρθου τὸ κακόν, ἢ ὅτι τοῦλάχιστον θὰ ἐμετρίαζεν αὐτό.

— Δὲν μοὶ ἔκαμες ποτέ λόγον διὰ τὴν ἀνακάλυψιν αὐτὴν, εἶπε μετ' ἀγωνίας.

— Ὅχι. Δὲν ἠθελα νὰ σὲ λυπήσω, ἀπεκρίθη ὁ Λουδοβίκος νεύων χαμαί.

Εἶτα ἀνεγείρων τὴν κεφαλὴν:

— Εἶνε ἀνάγκη νὰ σοὶ εἶπω ὅτι δὲν σὲ ἀγαπῶ διὰ τοῦτο ὀλιγώτερον ἀπὸ πρῶτα; ἐπανελάβε μετὰ στοργῆς.

— Καὶ εἶνε πολὺς καιρὸς ποῦ τὸ γνωρίζεις αὐτό; ἠρώτησε τρέμων ὁ κύριος Λεκόντ.

— Πρὸ ὀλίγων μόνον ἡμερῶν... Πρέπει ὅμως νὰ σοὶ κάμω μίαν ἐξομολόγησιν. Δὲν μοὶ ἤρεσε νὰ ὑπάρχῃ τὸ ὄνομά σου εἰς τὸ χαρτὶ ἐκεῖνο, καὶ τὸ ἔκαυσα.

— 'Αμέσως ;

— Θεέ μου, ναι. 'Ητο φωτιά εις τὴν ἐστίαν τοῦ γραφείου σου, καὶ τὸ ἔρριψα ἐκεῖ. Κακὰ ἔκαμα ;

— "Οχι... ὦ ! ὄχι... ἀνέκραξεν ὁ γέρον ὅστις ἠσθάνθη ὀλίγην ἀνακούφισιν εἰς τὴν δῆλωσιν ταύτην. 'Απὸ πολλὰ χρόνια δὲν μετέρχομαι τὸ ἐπάγγελμα αὐτό, τὸ ὅποτον εἶχα ἐκλέξει ἀπὸ κλίσιν, καὶ τὸ ὅποτον ἐξήσκησα ἐντίμως πάντοτε. Δὲν ζητῶ ἄλλο πλεόν παρὰ νὰ ἀπομακρύνω τὴν ἐνθύμησιν... δι' ἐσέ... καὶ διὰ τὴν οἰκογένειαν μὲ τὴν ὁποίαν θὰ συνδεθῆς. Καὶ ἐν τούτοις, εἰς τὴν ἀρχαίαν γνωριμίαν μου μὲ τὸν ἀγαθὸν καὶ ἐξαίρετον ἀρχηγόν, ὁ ὅποιος διευθύνει τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἀσφαλείας, ὀφείλω ὅτι τὴν στιγμὴν αὐτὴν συνομιλῶ μαζὺ σου. Μὴ πιστεύης ὅτι σὲ ἐχθρεύεται. Σὲ λυπεῖται, καὶ εὐχαρίστως ἐπιθυμεῖ ν' ἀποδειχθῆ ἡ ἀθωότης σου... διότι ὅλοι μὲ ἀγαποῦν ἐδῶ... Νά ! ὁ ἀστυνομικὸς πρᾶκτωρ, ὁ ὅποιος σὲ συνέλαβε, ἦτο ἄλλοτε ἓνας ἀπὸ τοὺς βοηθοὺς μου, καὶ εἶχε τὰ δάκρυα εἰς τὰ μάτια ὅταν μοῦ ὠμιλοῦσε διὰ σέ. Σοῦ τὰ λέγω ὅλα αὐτὰ διὰ νὰ μὴ ἀποθαρρύνῃσαι, ἀγαπητόν μου παιδί.

Σκέψου ὅτι ἓνα μόνον συλλογισμόν ἔχω... ν' ἀποδείξω δηλαδὴ ὅτι δὲν εἶσαι ἔνοχος... Καὶ γρήγορα θὰ τὸ κατορθώσω. Διεφώτισα ὑποθέσεις περισσότερον ἀπὸ τὴν ἰδικὴν σου περιπλοκούς. Θέλεις νὰ μάθῃς ἀπὸ ποῖον σημεῖον σκοπεύω ν' ἀρχίσω ; 'Ανέγνωσες εἰς τὰς ἐφημερίδας τὴν ὑπόθεσιν τοῦ πτώματος, τὸ ὅποτον εὐρέθη ἐντὸς τοῦ κιβωτίου... ἤξεύρεις ὅτι τὸ κιβώτιον αὐτὸ τὸ ἔφερεν εἰς τοὺς ὤμους τοῦ ἓνα βωβός, ὁ ὅποιος ἦ δὲν ἠμπόρεσε, ἢ δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ καμμίαν διασάφην... 'Ο βωβὸς αὐτὸς γνωρίζει ἀναμφιβόλως τὸν δολοφόνον, ὁ ὅποιος προηγεῖτο ὀλίγα βήματα μακρὰν τοῦ εἰς τὴν ἰδίαν ὁδὸν εἰς τὴν ὁποίαν συνελήφθη...

— Λοιπόν, διέκοψεν ὁ Λουδοβίκος, ἄς μᾶς φέρουν εἰς ἀντιπαράστασιν.

— Τότε λοιπόν, ἠρώτησεν ὁ πατὴρ ἑξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς, ἐπιθυμεῖς νὰ γείνη ἡ ἀντιπαράστασις ;

— Τὴν ἐπιθυμῶ πολὺ καὶ ἂν δὲν τὴν ἐζήτησα ἕως τῶρα ἀπὸ τὸν ἀνακριτὴν, τὸ ἔκαμα, διότι ἤμουν βέβαιος ὅτι ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ ἐπρόβαιναν εἰς αὐτὸ τὸ μέτρον.

— "Α ! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Λεκὸκ, ἂν διὰ μίαν στιγμὴν εἶχον ἀμφιβολίας δι' ἐσέ, δὲν ἠμπορῶ ὅμως πλεόν ν' ἀμφιβάλλω. 'Ο φίλος μου, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, μοὶ ὑπεσχέθη ὅτι σήμερον ἢ αὔριον θὰ ἴδῃς τὸν βωβόν... ὅταν ἀποδειχθῆ καθαρὰ ὅτι δὲν σὲ γνωρίζει, τὰ λοιπὰ θὰ ἔλθουν μόνον τῶν ἀναδέχομαι ἐγὼ νὰ καταστρέψω ἐν πρὸς ἐν τὰ ἐπιχειρήματα τῆς κατηγορίας. Αὐτὸ θὰ εἴνε εὐκολώτατον, διότι τὰ ἐπιχειρήματα αὐτὰ, ἀληθινὰ, δὲν συνδέονται μετὰξὺ των. Θ' ἀρχίσω τὴν πρῶτην μου ἐφοδὸν ἀπὸ τὸν "Αγγλον ἐκείνον λωποδύτην, τὸν ὅποτον ἀπαλλάτουν μὲ τὴν ἐπιδειξιότητα μιᾶς ἐνοχοποιητικῆς

φωτογραφίας. Θὰ εἴνε βέβαια πολὺ περιεργὸν ἂν πιστεύσουν εἰς τὸν ἀστεῖον αὐτὸν μόνον μὲ τὴν ἀπλὴν του κατάθεσιν ! 'Αλλὰ πολυλογῶ καὶ αἱ στιγμαὶ εἴνε πολὺτιμοί. 'Εναγκαλίσου με, ἀγαπητό μου παιδί, καὶ ἔχε ὑπομονήν. Θὰ ὑπάγω νὰ ἀνταμῶσω τὸν φίλον μου... διὰ νὰ κανονίσω τὴν ἀντιπαράστασιν, καὶ θὰ μοὶ μείνῃ ἀκόμη καὶ καιρὸς νὰ ὑπάγω εἰς Βουλώνην. Θὰ καθησυχᾶσω τὴν κυρίαν Λεκόντ... καὶ θὰ εἰπῶ εἰς τὴν θυγατέρα τῆς, ὅτι μετὰ τρεῖς ἐβδομάδας θὰ εἴσθε νυμφευμένοι καὶ θὰ ταξιδεύετε διὰ τὴν 'Ιταλίαν.

— Πρόσθεσέ τῆς ὅτι τὴν ἀγαπῶ, καὶ ὅτι ποτὲ δὲν ἠγάπησα ἄλλην ἀπὸ αὐτήν, ἐφέλλισεν ὁ Λουδοβίκος, ριπτόμενος εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.

'Ο ἀποχαιρετισμὸς αὐτῶν ὑπῆρξε βραχύς, διότι ὁ κύριος Λεκὸκ ἔσπευδε νὰ πορευθῆ πρὸς ἀντάμωσιν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀσφαλείας, οὐδόλως ἀμφιβάλλων ὅτι θὰ εὐρίσκεν αὐτὸν εὐνοϊκῶς διαθεμιμένον. 'Η ἐλπίς αὐτὴ ἠλαττώθη κάπως, ὅτε συντητήθησαν ἐντὸς δωματίου παρακειμένου τοῦ γραφείου.

— Σὰς ὁμολογῶ, ἀγαπητέ μου, εἶπεν αὐτῷ πρῶτος ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, ὅτι ἀφοῦ ἤκουσα τὴν συνδιάλεξιν μετὰ τοῦ υἱοῦ σὰς δὲν εἶμαι περισσότερον φωτισμένος ἀπὸ πρότερον. Παραδέχομαι ὅτι ἡ στάσις καὶ αἱ ἐξηγήσεις του δὲν ἐπιβραβεύουν περισσότερον τὴν κατηγορίαν κατ' αὐτοῦ, δὲν τὸν ἀπαλλάτουν ὅμως αὐτῆς. 'Εκαμε δὲ μάλιστα ἀκουσίως του σοβαρὰν ὁμολογίαν.

— Τὸν χάρτην τοῦ ἀστυνομικοῦ πρᾶκτορος, τὸν ὅποτον ἤρε ἐν τῷ γραφεῖῳ μου ; Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τὸν χρησιμοποιήσῃ, ἀφοῦ τὸν ἔρριψεν ἀμέσως εἰς τὴν ἐστίαν.

— Τὸ λέγει αὐτὸς, ἡ δικαιοσύνη ὅμως δὲν εἴνε ὑπόχρεως νὰ τὸ πιστεύσῃ. Παρατηρήσατε δὲ μίαν δυσάρεστον περίπτωσιν. 'Ο χάρτης αὐτὸς ἐχρονολογεῖτο πρὸ εἰκοσιν ἐτῶν, ὁ δὲ Πιεδούσης πολὺ καλὰ ἐνθυμεῖται ὅτι ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν ρινωσκέπην τοῦ ἔδειξε χάρτην παλαιοῦ σχεδίου.

— 'Ο Πιεδούσης εἴνε σωστὸς ἄνθρωπος, ἤξεύρετε ὅμως, ὅπως κ' ἐγώ, ὅτι ἀπατᾶται εὐκόλως.

— "Ω ! δὲν συζητῶ, ἀλλ' ἀπλῶς περιορίζομαι εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν ὑπὲρ καὶ τῶν κατὰ. Τοιουτοτρόπως ἡ ἐρωτικὴ ἱστορία, τὴν ὁποίαν ὁ υἱὸς σὰς διηγῆθη, εἴνε πολὺ πιθανή, θὰ εἴνε ὅμως δύσκολον νὰ ἐπιβεβαιωθῆ.

— Διατί ; Δὲν ἔχουν παρὰ νὰ γράψουν εἰς 'Εδελεβέργην.

— Ναι ! ἀλλ' ἀμφιβάλλω πολὺ, ἂν ἡ πρὸ ἐπτὰ ἐτῶν ἐρωμένη του θελήσῃ νὰ παραδεχθῆ ὅτι πρὸ τοῦ πολέμου ἔρριπτε πασιέντως μαζὺ μ' ἓνα Γάλλον. 'Εξ ἄλλου, ἡ φωτογραφία ἐκείνη τῆς δολοφονηθείσης γυναικὸς, ἥτις τακτοποιεῖ τὰ παιγνιόχαρτα... τὸ γεγονός αὐτὸ ἠμπορεῖ νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τοῦ πνεύματος τῶν ἐνόρκων... ἡ κατηγορία θὰ ὑποδείξῃ ὅτι ὁ

κατηγορούμενος διέμεινεν εἰς τὴν 'Αγγλίαν καὶ ὅτι ἡ γυναῖκα αὕτη εἴνε 'Αγγλίς...

— 'Ο λωποδύτης εἴνε ἐπίσης "Αγγλος.

— Σὰς ὑπόσχομαι ὅτι αὐτὸς θὰ ἐξετασθῆ καὶ θὰ παραξετασθῆ, ὅπως αὐτοὶ λέγουν εἰς τὴν 'Αγγλίαν. Εἴνε βέβαιον ὅτι θὰ ἔχη τοῦλάχιστον ἕξ μηνῶν φυλάκισιν. 'Εὰν παραδεχθῶμεν ὅτι ἐλπίζομεν πληροφορίας ἀπὸ αὐτόν, θὰ τὰς ἔχωμεν, νὰ εἴσθε βέβαιοι, φοβοῦμαι ὅμως μήπως αἱ πληροφορίες αὐταὶ εἴνε ἐπιβαρυντικαὶ διὰ τὸν υἱόν σὰς.

— Θὰ τὸ ἴδωμεν. 'Εγὼ φρονῶ ὅτι τὸ πᾶν συνίσταται εἰς αὐτό. 'Επὶ τοῦ παρόντος ὅμως ὀφείλομεν νὰ περιμένωμεν κατὶ τί ἄλλο.

— 'Αναμφιβόλως. 'Εχομεν κατὰ πρῶτον νὰ βεβαιωθῶμεν ἂν τὰ βήματα τοῦ κατηγορομένου ὁμοιάζουν μὲ ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ὁ δολοφόνος ἀφῆσεν ἐπάνω εἰς τὸ χιόνι. 'Ηξεύρετε ὅτι διέταξα νὰ λάβουν τὰ ἐκτυπώματα. 'Επειτα, ἔχομεν τὴν ἀντιπαράστασιν μὲ τοὺς γείτονας, τὸν ἀνθρακοπώλην, καὶ τὴν γυναῖκά του καὶ λοιπούς...

— Πιστεύω ὅτι θ' ἀρχίσετε ἀπὸ τὸν βωβόν.

— Αὐτὸ εἶχα τῶρα κατὰ νοῦν, ἀφ' οὗ δὲ ἤκουσα τὸν υἱόν σὰς, δὲν βλέπω τὴν ὥραν νὰ τὸ θέσω εἰς ἐνέργειαν. Τῶρα λοιπὸν ἀμέσως θὰ τὰ κανονίσωμεν, καί... ἀλλὰ ἴδου ὁ Τολβιάκ, ὁ ὅποιος ἔρχεται ἀκριβῶς εἰς κατάλληλον ὥραν, διὰ νὰ μᾶς εἴπῃ τὴν γνώμην του.

'Ο ἀνιχνευτὴς εἶχεν εἰσέλθει ἡσύχως. 'Εχαιρέτισεν εὐγενῶς τὸν κύριον Λεκὸκ, λέγων αὐτῷ :

— 'Εμαθα, κύριε, τὸ δυστύχημα τὸ ὅποτον σὰς συμβαίνει, καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ πιστεύσετε ὅτι συμμερίζομαι καθολοκληρίαν τὴν λύπην σὰς. 'Εὰν ἡ διεύθυνσις μοὶ κάμῃ τὴν τιμὴν νὰ μὲ μεταχειρισθῆ ὅπως ἐξἠκολουθήσω τὴν λυπηρὰν αὐτὴν ὑπόθεσιν, μείνατε βέβαιος ὅτι θέλω προσπαθῆσαι... χωρὶς νὰ παραλείψω τὸ καθήκον μου... ν' ἀποδείξω τὴν ἀθωότητα τοῦ υἱοῦ σὰς.

'Ο γέρον νῦχαιρίστησε μετὰ συγκινήσεως.

— Εἶχατε δίκαιον νὰ εἰπῆτε εἰς τὸν υἱόν σὰς, ὅτι ἐδῶ ὅλοι εἴνε ὑπὲρ ὑμῶν, ἐπανέλαθεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας. Σήμερον ἀμέσως θὰ θέσωμεν εἰς ἐνέργειαν τὴν σπουδαιότεραν δοκιμὴν. "Ας ἴδωμεν, Τολβιάκ. Πρόκειται νὰ θέσωμεν τὸν κατηγορούμενον καὶ τὸν βωβόν εἰς ἀντιπαράστασιν. Εὐκόλως ἐννοεῖτε τὴν σπουδαιότητα τῆς δοκιμῆς. Εἴσθε τῆς γνώμης νὰ γείνη εἰς τὸ Κρατητήριον ἢ εἰς Μαζὰς ;

— 'Αφοῦ εὐαρεστεῖσθε νὰ μὲ συμβουλευθῆτε, ἀπεκρίθη μετὰ τινα σκέψιν ὁ ἀνιχνευτὴς, θέλω σὰς υποβάλλει μίαν παρατήρησιν, ἡ ὁποία ἔχει, πιστεύω, τὴν ἀξίαν τῆς. Διὰ νὰ εἴνε ἡ δοκιμὴ ἀποφασιστικὴ πρέπει νὰ γείνη μὲ μερικὸς ὄρους. 'Ο βωβὸς εἴνε ἄνθρωπος εὐφύης... καθὼς τοῦλάχιστον μοῦ εἶπον... διότι δὲν τὸν εἶδα

ἀκόμη... εἶχα διὰ τοῦτο τοὺς λόγους μου, καὶ ἐπειδὴ περὶ αὐτοῦ πρόκειται, ἔμαθα ὅτι ἀπορούσαν εἰς τὴν διεύθυνσιν διὰ τὴν ἐπιμονήν μου εἰς τὸ νὰ τὸν ἀποφεύγω. Ὀλίγον ἔλλειψε, νομίζω, νὰ μὲ κατηγορήσουν ὅτι εἶμαι συνένοχος του, προσέθεσε γελῶν ὁ κύριος Τολβιάκ.

— Δὲν εἶνε αὐτό. Ἐλεγον μόνον ὅτι δὲν ἐσπεύδατε σχεδὸν ποσῶς.

— Ἄν ἐλάμβανον συνέντευξιν μεαυτόν, δὲν θὰ ἠδυνάμην πλέον νὰ σᾶς κάμω τὴν ἐξῆς πρότασιν. Προσφέρομαι νὰ ὀδηγήσω ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸν βωδὸν... ὁ ὁποῖος δὲν μὲ γνωρίζει καθόλου, σημειώσατε αὐτὸ καλῶς... νὰ τὸν ὀδηγήσω, λέγω, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Λουδοβίκου Λεκόκ.

— Καὶ διατί ὄχι ἐδῶ;

— Διότι ἂν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐχηματίσεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κατηγορουμένου, — συγχωρήσατε τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν, ἀγαπητὴ κύριε Λεκόκ, — εἶνε φανερόν, ὅτι ἂν συναντήσῃ τὸν κύριόν του εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Κρατητηρίου ἢ εἰς Μαζάκ, θὰ ἐνοήσῃ ἀμέσως ὅτι ὁ κύριός του συνελήφθη, ὅπως καὶ αὐτός, καὶ θὰ παίξῃ τὴν κωμωδίαν, τὴν ὁποίαν ἴσως ἔως τώρα ἔπαιξε καὶ εἰς ἄλλο μέρος. Ἐνῶ ἂν μὲ τρόπον κατορθώσωμεν νὰ ἐνοήσῃ ὅτι ἀφίεται ἐλεύθερος, θ' ἀφεθῇ εὐκόλως νὰ ὀδηγηθῇ ἀπὸ ἐμὲ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ὁδοῦ Μὸν - Θαβώρ, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ κύριος Λουδοβίκος θέλει τὸν περιμένει... ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησίν σας, ἐννοεῖται.

— Δὲν ἐννοῶ τόσο καλῶς.

— Πῶς! δὲν ἐννοεῖτε ὅτι, διὰ νὰ βεβαιωθῆτε ἀκριβῶς περὶ τῆς ἐνοχῆς ἢ μὴ τοῦ κατηγορουμένου, ἀρκεῖ νὰ παρευρεθῆτε εἰς τὴν συνάντησιν αὐτήν, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ὁ βωδὸς ὅτι εἰσθε παρών;

[Ἐπεται συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

Εἰς τὸ πρῶτον:

Η ΠΕΜΠΕ - ΧΑΝΟΥΜ

Ἀπόσπασμα ἐκ πρωτοτύπου ἔργου τοῦ κ.

Ἰωάννη Βαλαδάνη.

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ἡ δεσποινὶς Βράνδον οὐδ' ἐσκέφθη νὰ κάμῃ παρατήρησιν τινὰ ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

— Πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, ἀνέκραξε, διὰ τὴν τόσῃν ἀγαθότητα τὴν ὁποίαν ἐδείξατε πρὸς μίαν ξένην;

— Ἐξέτέλεσα ἀπλῶς τὸ καθήκόν μου, ὑπέλαβεν ἡ Μέρση Μερρίκ ἀρετὰ ψυχρῶς. — Ἄς μὴ ὀμιλῶμεν διόλου διὰ τὸσον ἐλάχιστον πρᾶγμα.

— Τοῦναντίον πρέπει νὰ ὀμιλήσωμεν. Εἰς ὁποίαν κατάστασιν μ' εὑρετε μετὰ τὴν μάχην τῆς ἐσπέρας ταύτης; Ἡ ἀμαζά μου ἦτο τεθραυσμένη, οἱ ἵπποι μου

εἶχον ἀρπαγῆ, ἐγὼ αὐτὴ ἤμην χαμένη εἰς ξένον τόπον ἐντελῶς ἀγνωστόν μοι, ἀφοῦ ἐστερήθην καὶ τῶν ἀποσκευῶν μου καὶ τῶν χρημάτων μου· τὸ δὲ χεῖριστον, κατὰ βροχῆς. Εἰς τίνα ἄλλον ἐκτὸς ὑμῶν ὀφείλω τὸ καταφύγιον, ὅπερ εὔρον εἰς τὸ γαλλικὸν τοῦτο σῶμα;... Δὲν φορῶ ἀκόμη καὶ τὰ ἐνδύματά σας; ὦ! ἄνευ ὑμῶν θὰ ἤμην νεκρὰ ἐκ τοῦ ψύχους καὶ τοῦ φόβου.

Ἡ Μέρση ἐν ἀρχῇ δὲν ἀπεκρίθη. Προσέφερε μόνον κῆθισμα εἰς τὴν νεκρὰν κυρίαν παρὰ τὴν τράπεζαν καὶ ἐκάθισε καὶ ἡ ἴδια εἰς τίνα ἐπ' αὐτῆς ἀπόστασιν ἐπὶ παλαιοῦ κιβωτίου, παρὰ τὴν ἄκραν τῆς ἐστίας.

— Δύναμαι νὰ σᾶς ἀποτεινῶ μίαν ἐρώτησιν; ἠρώτησεν αἰφνιδίως.

— Καὶ ἐκατόν, ἀπήντησεν ἡ Χάρις, ἐὰν θέλετε, παρατηροῦσα συγχρόνως τὸ ἐκπνέον ἐν τῇ ἐστίᾳ πῦρ καὶ τὴν τεθλιμμένην μορφὴν τῆς συντρόφου τῆς, καθημένης εἰς τὴν σκοτεινότεραν γωνίαν τοῦ δωματίου.

— Ἡ ἀθλία αὐτὴ λυχνία φωτίζει μόλις, εἶπε μετ' ἀνυπομονησίας. Μετ' ὀλίγον θὰ σβεσθῇ ἐντελῶς. Ἄρα γε δὲν δυνάμεθα νὰ καταστήσωμεν πῶς φαιδρότερον τὸ δωμάτιον τοῦτο; Ἐξέλθετε τῆς γωνίας σας, σᾶς παρακαλῶ, καὶ εἶπατε νὰ μᾶς φέρουν ξύλα διὰ τὴν πυρὰν καὶ ἄλλην λυχνίαν.

Ἡ Μέρση δὲν ὠμίλησεν, ἀλλ' ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Αἱ λυχνίαι καὶ τὰ ξύλα εἶνε πράγματα σπάνια ἐδῶ, ὑπέλαβε μετ' ὀλίγον. Πρέπει νὰ θωρακισθῶμεν δι' ὑπομονῆς, ἀκόμη καὶ ἂν ἐμέλλομεν νὰ μείνωμεν ἐν πλήρει σκοτίᾳ. Εἶπατέ μοι, ἐξηκολούθησεν, ὑφοῦσα ὀλίγον τὸν τόνον τῆς ἡρέμου φωνῆς τῆς, πῶς ἐτολμήσατε νὰ πειραθῆτε διάβασιν τῶν συνόρων ἐν ὄρα πολέμου;

Ἡ Χάρις ἀπήντησεν, ἀλλὰ διὰ φωνῆς ὑποκώπου· ἡ παροδικὴ φαιδρότης αὐτῆς ἤδη τὴν ἐγκατέλιπεν ἀποτόμως.

— Εἶχον ἐπείγοντας λόγους, εἶπε, νὰ ἐπιστρέψω εἰς Ἀγγλίαν.

— Μόνη; Δὲν εἶχατε λοιπὸν οὐδένα προστάτην;

Ἡ κεφαλὴ τῆς Χάριτος ἔκλινεν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς.

— Ἀφῆκα τὸν μόνον μου προστάτην... τὸν πατέρα μου... εἰς τὸ ἀγγλικὸν κοιμητήριον ἐν Ρώμῃ, ἀπεκρίθη. Ἡ δὲ μήτηρ μου ἀπέθανεν εἰς Καναδᾶν πρό τινων ἐτῶν.

Ἡ νοσοκόμος ἀνεπήδησεν ἀποτόμως ἀπὸ τοῦ κιβωτίου ἐγεθεῖσα.

Αἱ τελευταῖαι λέξεις, αἱ ἐξελοῦσαι τοῦ στόματος τῆς δεσποινίδος Βράδον, τὴν εἶχον οἰοεὶ γαλθάνισαι.

— Γνωρίζετε τὸν Καναδᾶν; ἠρώτησεν ἡ Χάρις.

— Μάλιστα.

Ἡ λέξις αὐτὴ ἦτο ἡ ἀπάντησις τῆς μόνῃ, ἀκουσία καὶ ἀπρόθυμος, μεθ' ὅλην τὴν βραχύτητά τῆς.

— Μετέβητέ ποτε εἰς Πορλογᾶν;

— Ἐζήσα εἰς μέρος ὀλίγας μόνον λεύγας ἀπέχον τοῦ Πορλογᾶν.

— Πότε τοῦτο;

— Πρὸ τινων ἐτῶν.

Ἐνταῦθα ἡ Μέρση Μερρίκ ἐπανεκάθισεν εἰς τὸ κιβώτιον καὶ ἔστρεψεν ἐπὶ ἄλλου ἀντικειμένου τὴν συνδιάλεξιν.

Οἱ ἐν Ἀγγλίᾳ συγγενεῖς σας θὰ ἔχωσι δι' ὑμᾶς μεγάλας ἀνησυχίας, εἶπεν.

Ἡ Χάρις ἔκαμε χειρονομίαν τινὰ.

— Δὲν ἔχω ποσῶς συγγενεῖς ἐν Ἀγγλίᾳ, εἶπε. Δυσκόλως θὰ εὐρίσκετο ἐν τῷ κόσμῳ πλάσμα, τοσοῦτον ἐστερημένον φίλων ὅσον ἐγὼ... Ἐπεστρέφομεν ἐκ τοῦ Καναδᾶ, ὅταν ἐξησθένησεν ἡ ὑγεία τοῦ πατρός μου, οἱ ἱατροὶ μᾶς συνέστησαν τὸ κλίμα τῆς Ἰταλίας. Ὁ θάνατός του ὁμῶς μὲ ἀφῆκεν οὐχὶ μόνον, ἄνευ φίλων, ἀλλὰ σχεδὸν καὶ ἄνευ πόρων.

Ἐσιώπησεν, ἀνεζήτησε τὸ θυλάκιον τῆς λινῆς ἐσθῆτος, δι' ἧς τὴν εἶχε περιβάλλει ἡ νοσοκόμος, καὶ ἔλαβεν ἀπ' αὐτοῦ ἓν χαρτοφυλάκιον.

— Ὅλοι μου αἱ ἐλπίδες, ὑπέλαβεν, περιέχονται εἰς τὴ μικρὴν τοῦτο χαρτοφυλάκιον. Εἶνε ὁ μόνος καὶ μοναδικὸς θησαυρός μου, τὸν ὅποιον κατάρθωσα νὰ διασώσω ὅταν μοὶ ἤρπασαν τὰς ἀποσκευάς.

Ἡ Μέρση μόλις ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τὸ χαρτοφυλάκιον, ὅπερ ἡ Χάρις τῇ ἐδείκνυεν, ἐν τῇ αὐξοῦσῃ ἐκείνῃ σκοτίᾳ.

— Ἐχετε πολλὰ χρήματα ἐντὸς αὐτοῦ; ἠρώτησε.

— Σᾶς εἶπον ὄχι· ἀλλὰ μόνον ἔγγραφα τινὰ οἰκογενειακὰ καὶ μίαν ἐπιστολὴν τοῦ πατρός μου, συνιστῶσάν με εἰς γρατᾶν κυρίαν διαμένουσαν εἰς Ἀγγλίαν, ἣτις εἶνε ἐξ ἀγχιστείας συγγενῆς του, τὴν ὁποίαν ὁμως οὐδέποτε εἶδον. Ἡ κυρία αὐτῆ ἔσχε τὴν ἀγαθότητα νὰ μὲ παραδεχθῆ ὡς ἀναγνώστριά της καὶ σύντροπον, ἐὰν δὲ δὲν ἐπιστρέψω ταχέως εἰς Ἀγγλίαν, ἄλλη τις θὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν μου.

— Καὶ δὲν ἔχετε ἄλλο μέσον νὰ ζήσετε;

— Κανέν. Ἡ ἀνατροφή μου ὑπῆρξε λίαν ἡμελημένη... Διήγομεν βίον σχεδὸν ἀγριον εἰς τὰ ἀκρότατα ἐκεῖνα βᾶθη τῆς Βορείας Ἀμερικῆς καὶ μόλις κατέχω τὰ προσόντα, ἅτινα μοὶ ἐπιτρέπουν νὰ ἐκτελῶ χρέη παιδαγωγοῦ. Ἐξαρτῶμαι λοιπὸν ὅλη ἀπὸ τῆς ζήνης ταύτης, ἣτις συγγήνεσε νὰ μὲ δεχθῆ χάριν τοῦ πατρός μου.

Ἐπανεθήκε τὸ χαρτοφυλάκιον εἰς τὸ θυλάκιον τῆς ἐσθῆτος καὶ κατέπαυσε τὴν διήγησίν της μεθ' ὅσης φυσικῆς ἀπλότητος ἤρχισεν αὐτήν.

— Ἡ ἱστορία μου εἶνε λυπηρὰ, δὲν ἔχει οὕτως; εἶπεν.

Ἡ φωνὴ τῆς νοσοκόμου προσέλαβεν αἰφνης παραδόξον πικρίαν.

— Ὑπάρχουν καὶ θλιβερότεροι τῆς ἰδικῆς σας ἱστορίας, εἶπεν. Ὑπάρχουν χιλιάδες δυστυχῶν γυναικῶν, αἵτινες θὰ ἐθεώρουν ὡς ὑπερτάτην εὐτυχίαν νὰ καθέξωσι τὴν θέσιν σας ἐν τῷ κόσμῳ.

Ἡ Χάρις ἐφοικίασεν.

— Εἶνε δυνατόν νὰ εἶνε ἐπίφθονος τύχη ὡς ἡ ἰδική μου; ἀνέκραξε.

— Βεβαίως εἶνε δυνατόν νὰ φθονῇ τις τὴν ἀσπίλον ὑπαρξίν σας καὶ τὴν τύχην τοῦ νὰ γενῆτε ἐντίμως δεκτὴ εἰς ἀξιοσέβαστον οἶκον.

Ἡ Χάρις ἐστράφη ζωηρῶς. Ζητοῦσα νὰ διακρίνῃ τὴν ἔκφρασιν τῆς φυσιογνωμίας τῆς συντρόφου τῆς.

— Πῶς λέγετε ταῦτα μετὰ πικρᾶδύου τρόπου, ἐψιθύρισε.

Τὴν φορὰν ταύτην δὲν ἔλαβεν οὔτε ἀπάντησιν. Τὸ πένθιμον πρόσωπον ἐκάθητο ἀκίνητον ἐπὶ τοῦ κιβωτίου.

Ἡ Χάρις ὑπηγέρθη καὶ ἐπλησίασε τὸ κάθισμά τῆς πρὸς τὸ τῆς νοσοκόμου.

— Ὅθ' εἶνε ἴσως ρωμαντικὴ ἡ ὑπαρξίς σας, εἶπε. Πῶς περιήλθετε εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην, εἰς ἣν σὰς βλέπω ἤδη; Ἐκτελεῖτε τρομερὰ καθήκοντα καὶ διεγείρετε ἐν ἐμοὶ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον. Δότε μοι τὴν χεῖρά σας.

Ἡ Μέρση ἠρήθη τὴν τεινομένην χεῖρα καὶ συνεστάλη ἐπὶ τοῦ κιβωτίου.

— Δὲν εἴμεθα λοιπὸν φίλαι; ἠρώτησεν ἡ Χάρις ἔκπληκτος.

— Δὲν δυνάμεθα νὰ ἤμεθα φίλαι.

— Διατί;

Ἡ νοσοκόμος ἐτήρησε πείσμονα σιωπὴν, ἥτις ὑπέμνησεν εἰς τὴν σύντροφόν τῆς τὸν διαταγμὸν τῆς εἰς τὸ νὰ εἴπῃ τὸ ὀνομά τῆς.

— Μαντεύω ἄρα ἀσφαλῶς; ἠρώτησεν. Ὑποθέτω ὅτι θὰ ἦσθε μετῃμφισμένη τι; μεγάλη κυρία...

Ἡ Μέρση ἤρξατο νὰ γελά μετὰ πικρᾶς γλυκύτητος.

— Ἐγὼ... μεγάλη κυρία! εἶπε. Δι' ἀγάπην Θεοῦ, σιωπήσατε!

Ἄλλ' ἡ περιέργεια τῆς Χάριτος εἶχε ζωηρότατα διεγερθῆ.

Ἐδίστασεν.

— Ἀπαξ ἔτι, ἐπανελάβε μετὰ γλυκύτητος, ἄς γίνωμεν φίλαι.

Καί, ἐνῶ ὠμίλει, ἔθετε τὴν χεῖρά τῆς ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς Μέρσης, ἥτις ὅμως ἀπώθησεν αὐτὴν ἀποτόμως.

Ἡ Χάρις, προσβληθεῖσα, ἐκ τοῦ κινήματος τούτου, συνεστάλη καὶ αὐτὴ.

— Ἀχ! ἀνέκραξεν αὐτὴ, εἶσθε κακὴ!

— Εἶμαι τούναντίον καλὴ, ἀπήντησεν ἡ νοσοκόμος μετ' ἀλγεινοτάτης θλίψεως.

— Καὶ ἐκ τῆς καλωσύνης σας μὲ ἀπωθεῖτε;... Καὶ τοῦτο ἀφοῦ ἤδη σὰς διηγῆθην τὴν ἱστορίαν μου;...

— Μὴ ζητῆτε τὴν ἰδικὴν μου, μὴ με βιάζετε νὰ ὁμιλήσω ἀνέκραξε, σκληρῶς θὰ μετεμελεῖσθε ἐπὶ τούτῳ.

Ἡ Χάρις δὲν ἐθεώρησεν ἐαυτὴν ἠττηθεῖσαν.

— Ἐγὼ ὅμως ἐπέδειξα ἐμπιστοσύνην πρὸς ὑμᾶς, ἐξηκολούθησεν. Ἦδη μοι ἀρνεῖσθε τὴν ἰδικὴν σας, ἐγὼ μένω ὑμῶν εὐγνώμων καὶ δὲν θέλετε νὰ με ἀγαπήσητε. Τοῦτο δὲν εἶνε γενναῖον.

— Καλὰ λοιπὸν!... εἶπεν ἡ Μέρση Μερρίκ, καθήσατε.

Ἡ καρδιά τῆς Χάριτος ἔπαλλε ζωη-

ρῶς ἐν τῇ προσδοκίᾳ τῆς ἀνακοινώσεως ἣν ἔμελλε ν' ἀκούσῃ.

Ἐπλησίασεν ἔτι μᾶλλον τὸ κάθισμά τῆς πρὸς τὸ κιβώτιον, ἀλλ' ἡ Μέρση δι' ἰσχυρᾶς χειρὸς ἀπώθησε τὸ κάθισμα τῆς συντρόφου τῆς.

— Μὴ! εἶπε μετὰ δριμύτητος, μὴ τόνσον πλησίον μου! δὲν γνωρίζετε τί πράττετε.

— Μέγιστε Θεέ!...

— Μὴ τόνσον πλησίον! ἀκούετε;... Δὲν μαντεύετε τί μέλλω νὰ σὰς εἴπω.

Ἡ Χάρις ὑπήκουσε τὴν φορὰν ταύτην, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν.

Διέφρουσε στιγμὴν σιωπῆς.

Ἀσθενὴς λάμψις ἐξέλαμψεν ἀπὸ τῆς ἐτοιμοσβέστου λυχνίας καὶ ἐφώτισε τὴν Μέρσην, σχεδὸν ἐνοκλαζούσαν ἐπὶ τοῦ κιβωτίου, ἐρείδουσαν τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ κρύπτουσαν τὴν μορφήν διὰ τῶν χειρῶν τῆς.

Μετὰ ἐν λεπτόν τὸ δωμάτιον ἐβυθίσθη εἰς τέλειον σκότος.

Ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἡ σκοτία περιεκάλυψε τὰς δύο γυναικας, ἡ νοσοκόμος ἤρξατο νὰ ὁμιλῇ.

— Ὅταν ἔζη ἡ μήτηρ σας, εἶπεν ἀποτόμως, σὰς συνέβη ποτὲ νὰ διατρέξητε μετ' αὐτῆς νύκτα τὰς ὁδοὺς μεγαλοπόλεως τινος;

Παραδόξως ἐρώτησις.

Ἡ Μέρση Μερρίκ δὲν κατήρχετο ποσῶς διὰ τῆς συνήθους ὕψους τῆς ἐμπιστευτικῆς συνδιαλέξεως, τὴν ὁποίαν ἡ Χάρις εἶχεν ἀπαιτήσῃ παρὰ τῆς νέας φίλης τῆς.

Ἡ Χάρις ἀπεκρίθη ἀπλῶς:

— Δὲν σὰς ἐννοῶ.

— Ὅθ' ἀποσπαθῆσώ λοιπὸν νὰ σὰς βοηθήσω, διὰ νὰ μ' ἐννοήσητε καλλίτερον, εἶπεν ἡ νοσοκόμος.

Ἡ ἀπροσποίητος τραχύτης καὶ ἡ μεγάλη ψυχρότης τῆς φωνῆς τῆς ἐξηλείφθησαν αἰφνιδίως, καὶ ἀνέλαβε πάλιν αὐτὴ τὴν θλιβεράν αὐτῆς χάριν.

— Ὅθ' ἀναγινώσκετε βεβαίως ἐφημερίδας, ὅπως ὁλος ὁ κόσμος, δὲν ἔχει οὕτω; ἐξηκολούθησεν. Ἀνεγνώσατε λοιπὸν ποτὲ ἱστορίαν τινὰ τῶν δυσμοίρων ἐκείνων ὑπάρξεων, τῶν ὁμοίων μας, θνησκουσῶν ἐκ πείνης, ἀπωθουμένων παρ' ἀπάντων, καὶ τὰς ὁποίας ἡ Ἀνάγκη παρασύρει εἰς τὴν Ἀμαρτίαν;

Ἡ Χάρις, τῆς ὁποίας ἡ κατάπληξις ἔβαινε ἀύξουσα, ἀπεκρίθη ὅτι πολλάκις εἶχεν ἀναγνώσει παρομοίας ἱστορίας εἰς ἐφημερίδας καὶ βιβλία.

— Καὶ ἐὰν αἱ δυστυχεῖς αὐταὶ λιμοκτονοῦσαι ἀμαρτωλαὶ εἶνε γυναῖκες... ἔχετε ἀκούσει νὰ ὁμιλῶσι περὶ τινῶν Ἀσύλων προωρισμένων νὰ τὰς προστατεύωσι καὶ τὰς ἐπαναγάγωσιν εἰς τὸ καλόν;

Ἡ Χάρις ἔμεινε ἐμβρόντητος.

Ἄδριστος ὑπόνοια διήλασε τὸ πνεῦμά τῆς, ὅτι ἔμελλε νὰ μάθῃ τι φρικωδῶς θλιβερόν.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ.

ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΑΣ

ἀπὸ τοῦ φύλλου 319, ἀπὸ τοῦ ὁποίου δημοσιεύονται

ΝΕΑ ΟΛΩΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

A. LUTAUD

ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗ

τροποποιηθεῖσα συμφώνως τῇ Ἑλληνικῇ νομοθεσίᾳ

ὑπὸ

A. ΚΑΛΛΙΒΩΚΑ

ἄφηγητοῦ τῆς Ἱατροδικαστικῆς ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ.

Τόμος εἰς 8ον ἐκ σελ. 356, τιμώμενος δραχ. 8, ταχυδρομικῶς 8,50 καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσ. 8.

A. ΚΑΛΛΙΒΩΚΑ

ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΑ

Περὶ τῶν ἐξ αἵματος κηλίδων

μετὰ εἰκόνων.

Τόμος εἰς 8ον ἐκ σελ. 62, τιμώμενος δραχ. 2, ταχυδρομικῶς 2,30.

Εὐρίσκονται ἀμφότερα ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

I. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Τόμος καλλιτεχνικώτατος ἐκ 312 σελίδων

μετὰ καλλιτεχνικοῦ ἐξωφύλλου

γραφέντος ὑπὸ τοῦ κυρίου

Θ. ANNINOU

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΤΕΡΟΝ

ΔΩΡΟΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ

Δι' ἀμφότερα τὰ φύλα, διὰ πᾶσαν ἡλικίαν καὶ τάξιν.

Τιμὴ χρυσοδέτων διὰ τὸ ἐσωτερικὸν δρ. 4.

Ἄπλων μετὰ καλλιτεχνικοῦ ἐξωφύλλου » 3.

Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν πληρωτέα εἰς φρ. χρυσῶ.

Παρακαλοῦνται οἱ ἔχοντες ἀγγελίας νὰ ἐπιστρέψωσιν αὐτὰς τῷ κ. I. Γ. Τσακασιάνῳ ἐνταῦθα, ἢ ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν. Οἱ ἐπιθυμοῦντες δὲ ν' ἀποκτήσωσι ταῦτα, ἄς πέμψωσι τὸ ἀντίτιμον ἢ τῷ κ. Τσακασιάνῳ, ἢ τῇ διευθύνσει τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ ANTI ΜΙΑΣ ΔΡΑΧΜΗΣ

ΔΕΙΚΝΥΟΝ

τὰς ἡμέρας τοῦ μηνὸς καὶ τῆς ἐβδομάδος, τὸ Πάσχα καὶ τὰς ἄλλας ἀκινήτους ἐορτάς. Τοιοῦτον εἶνε τὸ ἡμερολόγιον τοῦ Σύμπαντος. Ἴσχυε δι'

ἑκατὸν ἔτη!

εὐρίσκεται ἐν τῷ Γραφεῖῳ ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β', Γ' καὶ Δ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' Β' καὶ Γ' ἔτους πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, τοῦ δὲ Δ' πρὸς λεπτὰ 10.